[illegible]

[illegible] 17 [illegible] 11, 12

29 Aug 1936

[illegible]
[illegible]
M36.17.11,12
210479

காட்சியிற் றெளிந்தனம் ஆகலின், மாட்சியிற்
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே,
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே'' (புறம், ௧௯௨)

என்னும் ஆசிரியர் கணியன் பூங்குன்றனா ரருளிய திருப்பாட்டால் நன்கு விளங்கிக்கிடத்தல் காண்மின்கள்! இவ்வரும்பெறற் செய்யுளிற் பொதிந்துள்ள மெய்ப்பொருள் விழுப்பத்தை என்னென்பேம்! முழுமுதற்கடவுள் ஒருவனே யென்றும், அம்முதற்பெருந்தந்தைக்கு எல்லா உயிர்களும் இனிய மகாரே யாவரென்றும், அவ்வுயிர்களுள்ளும் மக்கள் எல்லாரும் ஆறறிவுடையராகலின் அவர் தம்மைத்தோற்றுவித்த எல்லாம்வல்ல இறைவனாகிய தந்தையையும் அத்தந்தைக்குத் தாம் எல்லாம் அருமைப்புதல்வர்களாம் உரிமையையும் நன்குணரத்தக்க நிலையினரேயென்றும் இனிதுணர்ந்தன்றோ இச்செய்யுளின் முதற்கண் ஆசிரியர் 'எல்லாம் எமக்கு ஊராகும்,' 'எல்லாரும் எமக்கு உறவினராவர்' என்றருளிச்செய்தார். தேய வேற்றுமையானும், மொழிவேற்றுமையானும், நிறவேற்றுமையானும், நடையுடை யுணவுவேற்றுமையானுந் தம்மை வேறு வேறாகக்கருதி ஒருபாலார் மற்றொருபாலாரை இழித்துத் தம்மை அவரின்மேலாக உயர்த்தி, ஒருவரோடொருவர் போராடிக்கழியும் இம்மாநிலத்தில், மக்களெல்லார்க்கும் பிறப்பு ஒன்றாய் இருத்தலையும், இடம் மொழி நிறம் நடையுடை யுணவு முதலாயினவெல்லாஞ் சில சில காரணத்தாற்றோன்றி அப்பிறப்பின் ஒப்புமையினைச் சிதைக்கமாட்டாவாய்க் கழிதலையும் உண்மையான் ஆராய்ந்துணர்ந்து பார்ப்பவர்களுந், தாங்கண்ட அவ்வரும்பெருண்மையினைப் பிறர்க்கெடுத்துரைப்பவர்களும் அரியராயிருக்கின்றனரன்றோ? அங்ஙனம், இக்காலத்துப்போலன்றி, இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட அக்காலத்திலேயே இவ்வுண்மையினைக் கண்டார் நஞ்செந்தமிழ்ச் சான்றோரேயல்லால் வேறுபிறராகாமையினை, அப்பண்டை மக்கள் நூல்களை ஆராய்ந்துணருமுகத்தால் நாம் அறியுந்தோறும் நந்தமிழ்ச்சான்றோரின் தூய உண்மை அறிவின்மாட்சி நமக்குப் பெரியதோர் இறும்பூதினை விளைக்கின்றது!

தமிழரல்லாத ஆரியமுனிவர்களோ மக்களைப் பிறப்பிலேயே உயர்வுதாழ்வுடையராகக் கற்பனைசெய்து, அவருட் பார்ப்பனரே இறைவன் முகத்திற் றோன்றியவரென்றும், ஏனை அரசர் வணிகர் ஏவலர் என்பார் இறைவன் றோளிலுந் தொடையிலும் அடியிலும் முறையே தோன்றியவரென்றும் ஒரு புனைந்துரை கட்டிப், பார்ப்பனர்க்கே இம்மை மறுமை இன்ப நுகர்ச்சிகளையெல்லாம் வரைந்துவைத்து, ஏனையோரை யெல்லாம் அறியாமைக்குந் துன்பத்திற்கும் உரியவராகக்கிளந்து அவரை இன்பத்திற்குப் புறனாவைத்தார். ஆனாலும், அவர் கட்டிய அப்புனைந்துரையும், அதன்வாயிலாக அவர் பிறரைத் தமர்க்கு அடிமைப்படுத்த முயன்ற முயற்சியும் பண்டைத் தமிழ்மக்கள்பாற் செல்லவில்லை. இனிப், பழைய நாகரிகமக்களில் எபிரேயரும் (Hebrews), இசரவேல் என்னும் மாந்தர் குழுவே இறைவனுக்குரிய மக்கட்குழுவாமென்றும், ஏனையோர் அன்னரல்லரென்றும் நிறுவுதலிற் கடைப்பிடியாய் நின்றனர். இவரையொப்பவே மகமதியருந் தம்மவரல்லாத பிறரையெல்லாங் கடவுளுக்குப் புதல்வர்களல்லரெனக் கரைகின்றனர். பௌத்தர்கள், மாந்தரெல்லாரையும் ஒத்தநிலைமையில் வைத்து அறவுரை பகரினும், அவர்கட்குக் கடவுள்நம்பிக்கை யில்லாமையால், அவர்கூறும் பொதுவுரிமை பொருளற்றதாயிருக்கின்றது; ஏனெனில்; தந்தையேயில்லாதபோது, புதல்வரென்னும் பெயரும், அவர் தமக்குள் நெருங்கிய உறவும், பொருளுக்குப் பொதுவுரிமையும் யாங்ஙனம் உண்டாம்? அவ்வவர் தேடும் பொருளும், அதற்காக அவ்வவர் செய்யும் முயற்சியும் பிறவுமெல்லாந் தனித்தனியே அவ்வவர்க்கே உரியவாகவன்றே கொள்ளப்படும்? அங்ஙனங் கொள்ளப்படுங்கால் அவர் தம்முள் ஒருமித்து உறவாடி ஒருவர்க்கொருவர் உதவியாய் நின்று வாழ்க்கை நலங்களை ஒருங்குநுகர்ந் தின்புற்றிருக்குமாறு யாங்ஙனம்? ஆதலாற், பௌத்தர்கள் பகருங் கடவுளைக் கைவிட்ட அறவாழ்க்கையும் பயன்றருவதாகக் காணப்படவில்லை. இனிச், சமணர்களும் பௌத்தர்களைப்போலவே கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாதவர்களாதலால், அவர்கள் கூறும் அறவுரையும் மக்களை ஒருங்கு கூட்டி உறவாடச்செய்ய மாட்டாதாயிருக்கின்

210479

றது. மற்றுக், கணியன் பூங்குன்றனாரும், இவரது காலத்தும், இவர்க்கு முற்பட்டகாலத்தும் இருந்த தமிழ்ச்சான்றோருந் தழீஇயொழுகிய கோட்பாடோ பிறவாயாக்கைப் பெரியோனை முக்கட்பெருமானையே முழுமுதற்கடவுளாக வைத்து வழிபடும் சீர்மையது. அங்ஙனம் அம்முழுமுதற்கடவுள் வழிபாட்டில் உறைத்துநின்ற தமிழ்ச்சான்றோர்களே, தாமுந் தம்மையொத்த எல்லாநிலத்து மாந்தர்களும் மக்களினுந் தாழ்ந்த சிற்றுயிர்களுங்கூட எல்லாம் அம்முதற்கடவுளாகிய ஒரு பெருந்தந்தைக்கு உரிமைப்புதல்வர்களேயாய் நிற்கு முண்மையை ஐயந்திரிபின்றி யுணர்ந்தவர்களாதலால், அவர்களியற்றிய நூல்களிலும் நூற்பாக்களிலும், மக்களுட் பிறப்பளவில் உயர்வுதாழ்வு கற்பிக்கும் போலி வேறுபாடு ஒரெட்டுணையுங் காணப்படுகின்றிலது. அதுமட்டுமோ, கல்வியும் பிறநலங்களுமெல்லாம் எல்லாரும் பெறுதற்கு ஒத்தஉரிமையுடைய ரென்பதூஉம் அவரால் அவரியற்றிய நூல்களிலும் பாக்களிலும் அடிக்கடி வற்புறுத்துரைக்கப்பட்டு மிருக்கின்றது.

அப்பண்டைத் தமிழாசிரியர் கோட்பாட்டினையே ஒருங்கு தழீஇ அதனிற்சிறிதும் வழுவாதொழுகிய தெய்வத்திருவள்ளுவனாரும்,

"பிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமையால்" என்றும்,
"மேலிருந்தும் மேலல்லார் மேலல்லர் கீழிருந்துங்
கீழல்லார் கீழல்லவர்" என்றும்,
"விலங்கொடு மக்களனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனையவர்" என்றும்,
"கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லாதவர்" என்றும்,
"கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்" என்றும்,
"அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று" என்றும்,
"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி" என்றும்,

"யான் எனதென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த உலகம் புகும்" என்றும்

அப்பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோர் கொள்கைகளையே தாம் அருளிச்செய்த திருக்குறளில் யாண்டும் வலியுறுத் துரைத்தல் காண்க. பிறப்பளவில் எல்லாமாந்தரும் ஒருங்கொத்தலால், அவ்வவர்தம் அறிவாலுங் குணத்தாலுஞ் செயலாலுமன்றி மற்றுப் பிறப்பொன்றே காரணமாகக்கொண்டு ஒருபாலாரை உயர்த்தலும் ஏனையொருபாலாரை இழித்தலும்பொருந்தாவென்பதூஉம், பிறப்பளவில் தம்மை மேலோராகக் கருதியிருப்பவர் அறிவுகுணச்செயல்களில் இழிந்தவராயின் அவர் மேலோராதல் செல்லாதென்பதூஉம், பிறப்பளவிற் கீழோராகக் கருதப்படுபவர் அறிவுகுணச்செயல்களில் உயர்ந்தோராயின் அவரே மேலோராவரென்பதூஉம், ஒருவரை மேலோருங் கீழோரும் ஆக்குவது கல்வியறிவின் உண்மை இன்மைகளேயாகலிற் கல்வியறிவில்லாதவர் எவராயிருப்பினும் அவர் மக்களுள் விலங்குகளேயாவரென்பதூஉம், அத்துணைச் சிறந்ததாகிய கல்வியறிவு காணப்பட்டதுகொண்டு காணப்படாத முழுமுதற்கடவுளை யறிதற்குத் துணைசெய்வதாகலின் அதனைப் பெற்றவர் கடவுளை யுணர்ந்து அவன்றிருவடிகளைத் தொழுது பெரும்பயன் பெறாராயின் அதனாற் பயனில்லையென்பதூஉம், முழுமுதற்கடவுளைத் தொழுது பிறவிப்பயன்பெறுதல் கைவிட்டு மக்களைப்போலவே இறைவனால் அரிதுபடைக்கப்பட்ட ஆடு மாடு குதிரை முதலான உயிர்களைக்கொன்று ஆரியர் வேட்கும் உயிர்க்கொலைவேள்வி மேலும் மேலுந் தீவினையையே பெருக்குமல்லது தினைத்தனையும் நன்மைபயவாதென்பதூஉம், உலகு உயிர் முதல்வனைப்பற்றிய உண்மைகளைக் கற்றறிந்து மெய்ப்பொருளாகிய இறைவன்நிலையைக் கண்ட மெய்யறிவினரே மீண்டும் இப்பிறவிக்குவாராத பேரின்ப நெறிக்கட் செல்வரென்பதூஉம், முதல்வனல்லாத தன்னை முதல்வனாகவும் எப்பொருட்கும் உரியன் அல்லாத தன்னை அப்பொருட்கெல்லாம் உரியனாகவும் பிழைபடக்கருதிச் செருக்கும் முனைப்பு உளதாங்காறும் ஒருவன் தனது சிறுமையையும் எல்லாம்வல்ல இறைவனது பெருமையையும் உள்ளவாறுணரானாகலின் யான் எனதென்னுஞ் செருக்கற்றவனே இறைவன் திருவடியைத் தலைப்படுவனென்பதூஉம் ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார்க்கும் அவர்க்கு முன்னும் பின்னுமிருந்த ஏனைத்தமிழ்ச் சான்றோர்க்கும் முடிந்த கொள்கைகளாகும்.

ஆகவே, ஈண்டுக் கணியன் பூங்குன்றனார் "யாதும் ஊரே, யாவருங்கேளிர்" எனக்கூறிய உரிமையுரை, இறைவனாகிய ஒரு முழுமுதற் றந்தைக்குத் தாமுந் தம்மையொத்த எல்லாமாந்தரும் உண்மையிற் புதல்வர்களேயா யிருக்குந் தன்மையினைக் கண்டு பகர்ந்த மெய்யுரையேயாம்.

இனி, அப்பெற்றியினரான மக்கள் தம்முட் பலர் நல்லராயுஞ் சிலர் தீயராயும் இருத்தற்குக் காரணம் என்னையென்று நமக்குள் ஐயம் நிகழுமாகலின், அதனைத் தீர்த்தற்குத் "தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா" என்று அருளிச் செய்தார்; ஒருவர் தீயராதற்கும் ஏனையொருவர் நல்லராதற்கும் அவரவர்தம் எண்ணமும் முயற்சியுமே காரணமாகுமல்லால், அவர் அவ்வாறாதற்குப் பிறர் காரணராகாரென்னும் அரும்பெருண்மையினை இப்புலவர் பெருமான் தேற்றியதுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று. எனவே, மக்கள் ஒவ்வொருவர்க்கும், மக்களினுந் தாழ்ந்த ஏனையெல்லாச் சிற்றுயிர்கட்குந் தாந்தாம் வேண்டியவாறெண்ணும் எண்ணமுந் தாந்தாம்வேண்டியவாறு ஒன்றைச் செய்தலும் பிறிதொன்றைச் செய்யாது விடுதலுமாகிய முயற்சியும் உளவென்றும், அவ்வெண்ணத்தைச் செவ்வனே எண்ணி அம்முயற்சியைச் செவ்வனே செய்துவரும் உயிர்கள், அறிவு விளக்கத்திலும் அவ்வறிவுவிளக்கத்திற் கேற்ற உடம்பின் அமைப்பிலும் உயர்கின்றனவென்றுந், தம்முடைய எண்ணத்தையும் முயற்சியையுஞ் செவ்வனே செலுத்தாத உயிர்கள் வரவர அறிவுவிளக்கத்தை இழந்து அதற்குத்தக உடம்பினமைப்புங் குன்றப் பெறுகின்றனவென்றும் இஞ்ஞான்றை உயிர்நூலார் (Biologists) கண்டறிந்துரைக்கும் அரும்பெருண்மை, இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னரே கணியன் பூங்குன்றனாரால் நன்கறிந்துரைக்கப்பட்டமை வியக்கற்பாலதா யிருக்கின்றது. தெய்வத்திருவள்ளுவர் அருளிச் செய்த,

"பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்குந் தத்தங்
கருமமே கட்டளைக்கல்" என்னுந்திருக்குறட்பொருளுங் கணியன் பூங்குன்றனார் கருத்தோடு ஒத்திருத்தலும் உணரற்பாற்று.

இனித், தீய நினைவு செயல்களால் வருந்துதலும், நல்ல நினைவு செயல்களால் அவ்வருத்தந் தீரப்பெறுதலும் அவ்வவர் தம்மனமுயற்சி மெய்ம்முயற்சிகளால்வருவனவேயன்றி, அவை தாமும் பிறரால் வருவன அல்லவென்பதனையும் "நோதலுந் தணிதலும் அவற்றோரன்ன" என்னும் மெய்யுரையால் அறிவுறுத்தருளினார். உலகிற்பெரும்பாலும் மாந்தர்க்குவரும் மனநோய் உடல்நோய்கள் அவ்வவர் எண்ணும் எண்ணத்தாலுஞ் செய்யுஞ்செயலாலுமே வருகின்றனவென்பது, அவற்றின் காரணத்தை ஆராய்ந்து பார்ப்பவர்க்கெல்லாம் நன்கு விளங்கும். நல்லது வரினுந் தீயதுவரினும் மனம்பொங்காதுங் கலங்காதும் அமைதியாயிருந்து உண்மகிழ்ந் திருத்தலிலேயே பழகிவிடுவார்க்கு எத்தகைய மனநோயும் உடல்நோயும் வருவதில்லை; வேறு சில புறக்காரணங்களால் வரினும் ஒளிமுன் இருள் போல அவை மிகுவிரைவில் அகன்றொழியும். ஏனென்றால், நல்லெண்ணங்களிலேயே தோயப்பெற்ற மனமுடையார்க்கு அவரது முகத்திலே எல்லாரையும் எல்லாஉயிர்களையும் இன்புறுத்தும் ஓர் அருளொளிதோன்றி மிளிர்ந்துகொண்டேயிருக்கும். அதனால், அவர்க்குத் தீதுசெய்யவருவாரும், வரும் உயிர்களுங்கூட அவரை அணுகியவளவிலே தாங்கொண்ட தீயவெண்ணம் விலகி அவர்பால் அன்பு மீதூரப்பெறுவர். ஆகவே, ஒருவர் துன்புறுதற்கும், அதுதீர்ந்து இன்புறுதற்கும் அவர் தாமே காரணராவதல்லது, பிறர் காரணராகாரென்பது வாய்மையேயாம்.

அற்றேல், தீயதுவரின்மங்காதும், நல்லதுவரிற் பொங்கி வழியாதும் அமைதியாயிருந்து உண்மகிழ்ந் துயிர்வாழ்தற்கு வழியாதெனின்; அதனையும் ஆசிரியர் கணியன் பூங்குன்றனார் இயற்கைநிகழ்ச்சியில் வைத்து இனிதறிவுறுக்கின்றார். அவ்வியற்கைநிகழ்ச்சி யாவை: "சாதலும் புதுவதன்றே, வாழ்தல் இனிதென மகிழ்ந்தன்றுமிலமே, முனிவின் இன்னாதென்றலும்

இலமே" என்னும் அரிய தொடர்மொழிகளிற் காட்டப்பட்டனவேயாம். தமக்கு நெருங்கிய உறவினராவார் இறந்துபடுதல்கண்டு எவர்க்கும் ஆற்றொணாப் பெருந்துயர் உண்டாதல் காண்டுமாகலின், அத்துயர் தம்மால் வருவதல்லாதாய்த் தமக்குறவினராகிய பிறரால் வருவதன்றோவெனின்; அற்றன்று, அதுவுந் தம்மால் வருவதேயாம்; யாங்ஙனமெனிற் காட்டுதும். ஒருவர் தமக்கு உற்றஉறவினராவார் இறந்துபட்டவழி மனம் பிறிதுற்றுப் பெருந்துயர்கூர்ந்து நைந்தழக் காண்டுமேயல்லாமல், தமக்குறவினரல்லாத ஏதிலார் அங்ஙனம் இறந்துபடக் கண்டவழி அவ்வாறு பெருந்துயர்கூரக் கண்டதுண்டோ? இல்லையன்றே. ஆதலால், உறவின்கிழமையினை நினைந்தன்றோ அவர்க்கு அவ்வருத்தந் தோன்றுகிற்கின்றது. மற்று, அவ்வுறவுரிமையினை நினையாது, 'உலகந் தோன்றியகாலந்தொட்டு, உலகில் உடம்பொடுகூடிப் பிறந்த வுயிர்களெல்லாஞ் சிலகாலம் அவ்வுடம்பிலிருந்து பின்னரதனைவிட்டு இறந்துபோதல் எவராலும் மாற்றலாகா இயற்கை நிகழ்ச்சியாய்ப் போதருகின்றதன்றோ? இன்றைக்கு இவர் இறந்துபட்டால், நாளைக்கோ இன்னுஞ் சிலநாட்கழித்தோ யாமும் இறந்துபடுதல் திண்ணம்; ஆதலால், இதற்காக யாம் வருந்தி மனம்மாழ்குதல் எற்றுக்கு?' என்று ஒருவர் சிறிது எண்ணிப்பார்ப்பாரானால், அவர்க்குண்டாய அப்பெருந்துயரின்வன்மை குன்றிவிடும். அதுபற்றித் தான் சாதலும் புதிய நிகழ்ச்சியன்று, அது தொன்றுதொட்டு நிகழ்வதொன்றென, அதனால் நிகழும் பெருந்துயர் தீர்தற்கு ஆசிரியர் எளியதொரு வழிகாட்டினாரென்க.

அங்ஙனமே, நோயும்வறுமையும் இன்றிப் பல்வகையின்பங்களும் நுகர்ந்துவாழும் வாழ்க்கை வாய்த்துழியும், அஃது ஊழ்வினையாலும் அதனோடொத்துத் தோன்றும் முயற்சியாலும் ஒருசிலர்க்குக் கைகூடுதல் தொன்றுதொட்ட நிகழ்ச்சியாய்ப்போதரலின், அதுகண்டு மனம் பொங்கிவழிதல் அறிவின்மிக்கார்பாற் காணப்படுதல் இல்லை. ஏனென்றால், அத்தகையஇன்பவாழ்க்கையிலிருந்தோர், ஊழ்வினைமாறிவிட்டால் அதற்குத்தக மனமடிவுடையராகிச் செல்வமெல்லாம் ஒருங்கிழந்து, வறியராகி இரத்தலையும் ஆங்காங்குக் காண்கின்றோம்;

ஆதலால், மெய்யறிவுடையார் செல்வவாழ்க்கையைக் கண்டு மெய்ம்மறந்திரார் என்பது.

அதுபோலவே, எவரானும் வெறுக்கப்படுவதாகிய வறிய வாழ்க்கையில் ஒருவர் இருந்துழியும், அவர் உலகியல் நிகழ்ச்சியினை உண்மையான் ஆராயுந்தன்மையினராயின், அதுபற்றி மனம் அழியாராய், 'இஃது ஊழ்வினைப்பயனாகலின் இதனை மனம்வருந்துவதெற்றுக்கு? பெற்றதுகொண்டு மனவமைதியாயிருந்து வாழ்தலே செயற்பாலது' என்று மனநிறைவொடு தமது வாழ்க்கையினைச் செலுத்தாநிற்பர்.

இனனும், மழைபெய்தலாற் பெருகியோடும் ஒரு பெரிய யாற்றுவெள்ளத்தினிடைப்பட்டதொரு தெப்பமானது அவ்வெள்ளஞ் சென்றவழியே செல்லுமல்லது அதனை எதிர்த்துச் செல்லாதன்றே; அதுபோல, மேற்சென்ற பிறவிகளிற் செய்த பழவினைத் தொகுதியாகிய ஊழின்வழியே உயிர்களின் நினைவும் முயற்சியுஞ் செல்வதல்லாமல், அவ்வூழுக்கு எதிராய் அவை செல்லவல்லனவாய் இருத்தலைப் பெரும்பாலும் யாண்டுங்காண்கிலேம். அதனாற், பழைய நல்வினைப்பயனால் நினைவும் முயற்சியும் வலிவேறப்பெற்றுப் பெரியராய்த் திகழ்வாரைக்கண்டு வியந்துபேசுதலும் இலம்; பழைய தீவினைப்பயனால் நினைவும் முயற்சியும் பழுதுபட்டுச் சிறுமையுடையராயிருப்பாரைக் கண்டு இகழ்ந்துபேசுதலும் இலம். ஆனாலும், பெரியராயினாரை, வியந்துபேசுதல் ஒரோவொருகால் நமக்கு இன்றியமையாததாயிருப்பினுஞ், சிறியராயினாரை இகழ்ந்துபேசுதல் நமக்கெக்காலத்தும் இசையாது. அதனால் நமக்கு "யாதும் ஊரே யாவருங்கேளிர்" என்று ஆசிரியர் கணியன் பூங்குன்றனார் தாம் முற்றொடங்கிக்கூறிய ஒப்புயர்வற்ற கொள்கைக்குப், பிற்றொடர்ந்துகூறியவைகளை ஏதுவாக வைத்துரைத்த நுட்பம் உண்மையறிவினரெல்லார்க்கும் எஞ்ஞான்றும் இன்பம் பயப்பதாமென்க.

இங்ஙனமாகப், பண்டை நல்லிசைத் தமிழ்ப்புலவரும் நல்லாசிரியரும் முழுமுதற்கடவுளாகிய முக்கணனையே தொழுது, தம்மையொத்த எல்லாமாந்தரையும் ஏதொருவேற்றுமையுங் காணாது அவற்குரிய உண்மை மகாராகவே நினைந்து, எல்லா

ரிடத்தும் அன்புபூண்டு ஒருமித்து வாழ்ந்துவந்தமை இயன்ற மட்டும் நன்கெடுத்துக் காட்டப்பட்டது. இனிப், பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவரின் நிலையினைச் சிறிதெடுத்துவிளக்குவாம்.

பின்றைத் தமிழ்ப்புலவர்

பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்றொட்டே தமிழ்முன்னோர்கள் நாகரிகத்திற் றலைசிறந்து விளங்கித், தம்பின்னோர் பொருட்டுப் பல்லாயிரக்கணக்கான விழுமிய தமிழ்நூல்களைப் பலதுறைப்பொருளுந் தெளிந்துவிளங்க இயற்றிவைத்தும், அவையிற்றை அவர்தம் பின்னோர்கள் கருத்தாய்ப் பாதுகாத்து வையாமையின், அவையிற்றிற் பெரும்பாலன அழிந்துபோயின. சிறுபான்மை அவ்வாறழிந்துபோகாமல் தப்பித்தவறி அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய்ச் சிதர்ந்து காணக்கிடந்த துண்டுப் பாட்டுகளை இடைக்காலத்துச் சான்றோர்களால் வருந்தித்தேடி யெடுத்து, 'அகநானூறு,' 'புறநானூறு,' 'நற்றிணை,' 'குறுந்தொகை,' 'ஐங்குறுநூறு,' 'பதிற்றுப்பத்து,' 'கலித்தொகை,' 'பரிபாடல்' என்னும் எட்டுத்தொகை நூல்களாகத் தொகுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இங்ஙனந் தொகுத்துவைக்கப்பட்டுள்ள பாட்டுக்களிலும் எத்தனையோ பல சிதைந்த நிலைமையிலேயே இன்னும் வழங்கிவருகின்றன. மிகப்பழைய காலத்திலியற்றப்பட்ட தமிழ்ச்சான்றோர் நூல்களில், முழுநூலாக நமக்குக் கிடைத்திருப்பது தொல்காப்பியம் ஒன்றுமே யாம். ஏனைப்பலநூல்களிலிருந்த சிற்சில பாட்டுகளைத்தவிர, அந்நூல்கள் முற்றுமே அகப்படாமல் அந்தோ அழிந்தேபோயின!

இனிப், பண்டைத்தமிழ்ச்சான்றோரது மெய்வழக்குத் தழீஇத் தொடர்பாக இயற்றப்பட்டுவந்த தனிச்செந்தமிழ் நூல்களில் ஆசிரியர் திருவள்ளுவநாயனார் இயற்றிய தெய்வத்திருக்குறள் நூலே இறுதியாவது. ஆகவே, திருக்குறணூற் கால எல்லைவரையிற் சென்றகாலமே பழந்தமிழ்க்காலமெனவும், அக்காலத்து நிலவிய தமிழ்வல்ல அறிஞர்களே 'முற்காலத் தமிழ்ப்புலவர்' ஆவரெனவும் பிரித்துணர்ந்து கொள்ளல்வேண்டும்.

இனித், திருக்குறளுக்குப்பின் எழுந்த நூல்களிற், சிறந்த முழுநூலாவதூஉம், பண்டைச் செந்தமிழ்ச்சான்றோர் தம் மெய்வழக்கே பெரும்பாலுந் தழீஇச் செல்வதூஉம் ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள் இயற்றிய சிலப்பதிகாரம் என்னும் விழுமிய பொருட்டொடர்நிலைச் செய்யுளேயாம். இஃது இத்துணைச்சிறந்த நூலேயாயினும், வடநாட்டிலிருந்துவந்து தென்றமிழ்நாட்டிற் குடிபுகுந்த சமணர் பௌத்தர்க்குரிய கோட்பாடுகளும் அவர் வழங்கிய வடசொற்கள் சொற்றொடர்களும் இதன்கட் சிறுபான்மை இடையிடையே விரவிக்காணப்படுதலின், இது செந்தமிழ்ச்சான்றோ ரியற்றிய பண்டை நூல்வரிசையில் வைக்கப்படுதற் குரிமையிலதாயிற்று. ஆயினும், பழந்தமிழ்ச் சான்றோர் காலத்துக்குப் பின்னெழுந்த நூல்களிற், சிலப்பதிகாரங் காலத்தினால் முற்பட்டதாதலுடன், தமிழ்ச்சுவை நிரம்பித்துளும்புந்தகையாலும் முன்வைக்கப்படுந் தகுதிப்பாடுடையதாகும்.

இனி, இச்சிலப்பதிகாரத்தை யடுத்துத்தோன்றி அதனோ டொருகாலத்தினதாக வைக்கப்படும் முழுநூலாகிய மணிமேகலை என்னுந் தொடர்நிலைச்செய்யுள் தமிழ்ச்சொற்சுவையில் முதிர்ந்த பதம் வாய்ந்ததொன்றேயாயினும், இதன்கட் பௌத்த மதத்தினர் கட்டியகதைகளும், அவர்க்குரிய வடசொற்கள் சொற்றொடர்கள் குறியீடுகளுஞ், சிலப்பதிகாரத்தினும் பார்க்கப் பன்மடங்கு மிகுதியாய் விரவிக்காணப்படுகின்றமையின், இதுவும் பண்டைத் தமிழ்நூல் வரிசையில் வைக்கப்படுதற் கேற்ற தகுதியிலதாயிற்று. என்றாலும், இடைக்காலத்தெழுந்த நூல்களிற் சிலப்பதிகாரத்தொடு தோழமைகொண்டு, இற்றைக்கு ஆயிரத்தெழுநூறு ஆண்டுகட்கு முன்னரே தோன்றிய பழமையுடைய சிறந்த தமிழ் முழுநூலாகலின் இதுவும் பாராட்டப்படுதற்குரிய செந்தமிழ்நூலேயாகும்.

இனிச், சிலப்பதிகார மணிமேகலை காலத்தை யடுத்துத் தோன்றிய திருவாசகமுந் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாருஞ் செந்தமிழ்ச்சொற்பொருட் சுவைநிரம்பித் ததும்புமாட்சியுடையவாதலுடன், எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுளின் அருட்பெருநிலையினை எல்லார்க்கும் விளங்கத்தெருட்டி, அவ

ரை மீண்டும் பிறந்திறவா மெய்ந்நிலையில் ஏற்றுவிக்கும் அருட்டிறம் வாய்ந்தனவுமாகும்.

இவற்றிற்குப் பிற்றோன்றிய இடைக்காலத்து நக்கீரனார், காரைக்காலம்மையார், இடைக்காலக் கபிலர் பரணர் கல்லாடனார், திருநாவுக்கரையர், திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரர், சேரமான்பெருமாள், பொய்கை பேய் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த செந்தமிழ்நூல்கள் தெய்வமாட்சியிற் சிறந்துவிளங்குவனவாகும்.

இவ்விடைக்காலத்திற் றோன்றிய பெருங்கதை, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, நாலடியார், பழமொழி, கல்லாடம், சூளாமணி, சிந்தாமணி, திருத்தொண்டர் புராணம் என்னும் பெரியபுராணம், ஞானமிர்தம், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தி முதலிய நூல்களெல்லாஞ் செந்தமிழ்த் திட்பநுட்பஞ் செறிந்தனவாதலுடன், பிற்கூறிய நான்குநூல்களும் மெய்யன்பும் மெய்யறிவுந் தேற்றுந் தனிப்பெருஞ்சிறப்பும் ஒருங்கு வாய்ந்தனவாகும்.

இங்ஙனந் திருவள்ளுவர்க்குப்பின் ஒருநூற்றாண்டு கழித்துத் தோன்றிய சிலப்பதிகார மணிமேகலை காலத்திருந்து, அவர்க்குப்பின் ஆயிரத்துமுந்நூறியாண்டு கழித்துத்தோன்றிய சிவஞானபோதஞ் சிவஞானசித்தியார் காலம்வரையிற் றோன்றிய தமிழாசிரியர் சமயாசிரியர் சந்தானாசிரியர்களும் அவர் இயற்றிய தமிழிலக்கண இலக்கியநூல்களுந் தெய்வஅருணூல்களும், வடசொற் சொற்றொடர்கள் வடமொழிவழக்குகள் வரவர மிகுதியாய் எடுத்தாளக் காண்டுமாயினும், அவரும் அவரியற்றிய நூல்களும் பண்டைச்செந்தமிழ்ச் சான்றோர் சென்ற நெறிவழாமல் அவர்தேற்றிய சொற்பொருள் வழக்கே கடைபிடித்துத், தமிழறிவுபெருக்கித் தமிழ்மக்களை அறிவினும் அன்பினும் விளங்கச்செய்தமை காண்டும். இவ்விடைக்காலத்துப் பெரியார்கள் வடமொழிச்சொற்கள் சொற்றொடர்கள் வழக்குகளைத் தழீஇயொழுகினார்போற் காணப்படினும், அவர் தழீஇய அவையெல்லாம் ஆரியமுனிவர்க்கு உரியவல்லவாய், அவ்வாரியமுனிவரைத் திருத்துதற்பொருட்டு, அத்தமிழ்ப் பெரிய ர்தம்மாலேயே அவ்விடைக்காலத்திற் படைக்கப்

பட்டனவாகும். இவர் ஆக்கிய வடசொற்கள் சொற்றொடர்கள் கதைவழக்குகள் முதலியனவெல்லாம் வடமொழிக்குரியனபோற் காணப்படினும், அவையெல்லாம் ஆரியர்க்குரிய பண்டை இருக்கு எசுர் சாமம் அதர்வம் முதலிய நால்வேதங்களிலாதல், அந்நால்வேத வழிவந்த பிராமணங்களிலாதல் காணப்படாமையின் அவை பண்டையாரியர்க்குரிய அல்லவென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் நன்கு விளங்கா நிற்கின்றது. அற்றாயின், முன்னை ஆரிய நூல்களிற் காணப்படாமல் இடைக்காலத்துத் தமிழ்ச்சான்றோர்களால் வடமொழியில் ஆக்கப்பட்ட அவைதம்முட் சில பல ஈண்டுக் காட்டுகவெனிற், காட்டுதும்:

ஈசுரன்றன் ஐம்முகங்களின் பெயர்களான ஈசானம், தத்புருஷம், அகோரம், வாமம், சத்யோஜாதம் என்பன பண்டை ஆரிய நால்வேதங்களிற் காணப்படவில்லை.

சிவபெருமானுக்குரிய சிறப்புப்பெயர்களான அம்பிகாபதி, உமாபதி, ஈசானன், மகாதேவன் முதலான சொற்கள் மிகப்பழைய ஆரியநூலாகிய இருக்குவேதத்திற் காணப்படவில்லை. மற்று, இருக்குவேதத்திற்கு எத்தனையோகாலம் பிற்பட்டதாகிய எசுர்வேதத்திலேதான் இவை சிவபிரானுக்குரிய பெயர்களாக முதன்முதற் காணப்படுகின்றன. அற்றேல், உருத்திரன் எனும்பெயர் இருக்குவேதத்திற் பலவிடங்களினுங் காணப்படுதல் என்னையெனின்; ஆரியர்கொணர்ந்த சிறுதெய்வப்பாட்டுகளைப், பழந்தமிழ்க்குடிகளாகிய பரதர் வகுப்பிற்றோன்றிய வியாசர் என்னுந் தமிழ்முனிவர் தொகுத்து வகைப்படுத்திய ஞான்று, தமிழராகிய தமக்குரிய சிவபிரானையும் அவ்வாரியர் வணங்கி நலப்படல்வேண்டித், தாம் ஆரியமொழியில் உருத்திரன்மேல் இயற்றிய சில பதிகங்களையும் அவ்வியாசமுனிவர் அதன்கட் கோத்துச் சேர்த்துவைத்தார். அதனால், உருத்திரன் என்னுஞ் சிவபிரான்பெயர் இருக்குவேதத்தின் இடையிடையே விரவித்தோன்றுவதாயிற்று. இனி, உருத்திரன் எனும்பெயர் இருக்குவேதத்தில் ஓரோவிடங்களில் விரவிநிற்குமாறு தமிழ்ச்சான்றோர் செய்தாற்போலச், சிவன்எனும் பெயரும் அதன்கண் அங்ஙனம் நிற்குமாறு அவர்

செய்யாமை யென்னையெனின்; சிவன்எனும் பெயர் மாயையைக் கடந்துநிற்கும் முழுமுதற்கடவுட்குரிய சிறப்புப்பெயராகும்: இதனாலன்றே அயல்நாட்டவரிற் பழையநாகரிக மக்களாகிய எபிரேயரும் (Hebrews) எல்லாம்வல்ல இறைவனைச் 'சிகோவா' (Jehova) என்றுங், கிரேக்கர் (Greeks) 'சியூஸ்' (Zeus) என்றும், உரோமர் 'சுபிதர்' (Jupiter) என்றுந் தொன்றுதொட்டு வழங்கிவருகின்றனர்; இப்பெயர்களெல்லாம் அம்மக்கள் தத்தம்மொழிகளிற் 'சிவன்' என்னும் பெயரைத் திரித்துப் பேசினமையாற் பிறந்தனவாகும்.

இனி, உருத்திரன் என்னும் பெயர் மாயைக்குள் நின்று அதனை இயக்கும் இறைவன் பெயராகும். இவ்விறைவன் முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவத்தின் ஆணைவழி நின்று மாயையை இயக்குபவனேயன்றிச், சிவத்தின் ஆணையைக்கடந்து நிற்பவன் அல்லன்; ஆயினும், இவன் சிவத்திற்கு அணுக்கனாய் நிற்றலால் இவனை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடுகள் அத்தனையுஞ் சிவன்பாற் சேறல்பற்றி. இவனைச்சிவபிரானாகவே வைத்துத் தமிழ்அறிவுநூல்கள் நுவலாநிற்கும். இஃது, ஆசிரியர் சிவஞானமுனிவர், "கண்ணுதல் யோகிருப்ப" என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருப்பாட்டின் உரையிற் "சிகண்டருத்திரர்க்குரிய வடிவங்களும் பெயர்களுந் தொழில்களும் முதல்வனுக்கும் ஒப்பவுளவென்பது வாயுசங்கிதையுட் கூறப்படுதலின், ஈண்டுக்கூறியனவெல்லாம் முதல்வனுக்குரியனவேயாமெனக்கொள்க" என்று கூறியவாற்றானுந் தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

இங்ஙனம் மாயைக்குள் நின்று அதனை யியக்கும் இறைவனையும் அறியமாட்டாது, தம்மில் இறந்துபட்ட மறவர்களையே 'இந்திரன்,' 'வருணன்,' 'மித்திரன்' முதலிய தெய்வங்களாகவைத்து வெறியாட்டயர்ந்து வணங்கிய ஆரியர்க்கு, மாயையைக்கடந்து நிற்கும் முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவத்தை யறிதலும் வழுத்துதலும் இயலாமையிற், பண்டைத்தமிழாசிரியர் சிவபிரான் வழிபாட்டுக்குரிய பாட்டுகளை இருக்குவேதத்தின்கட் புகுத்தாமல், அவரியற்கைக்கு ஒருவாற்றான் இசைந்த உருத்திர வணக்கவுரைகள் சிலவற்றைமட்டுமே

அதன்கண் இடையிடையே நுழைத்துவைப்பா ராயினர். உருத்திரவழிபாடு பண்டைஆரியர்க் குரியதல்லாமை, அவர் முன்னாளிற் சென்று குடியேறி வைகிய போகஸ்கோய் (Boghaz-koi)* என்னும் மேல்நாட்டிரிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள், இந்திரன், வருணன், மித்திரன், நாசத்தியரே அவர் வணங்கிய தெய்வங்களெனத் தெரிக்குமாற்றால் ஐயமின்றித் தெளியப்படும்; படவே, ஆரியர் இவ்விந்தியநாட்டுட் புகுந்து குடியேறிப், பண்டைத்தமிழ்மக்களோடு உறவாடி வாழலானபோதுதான், அவர் வணங்கிப்போந்த உருத்திரனைத் தாமும் வணங்கலாயினரென்பது துணியப்படும்.

இங்ஙனமாக உருத்திரனை வழுத்தும் பதிகவுரைகள் சிலவற்றை இருக்குவேதத்தின்கட் புகுத்திவைத்தாற்போலச், சிவபிரானை வழுத்தும் பதிகவுரை ஒன்றையேனும் பண்டைத் தமிழ்ப்பெரியார் அதன்கட் புகுத்தாவிடினுந், தம்மோடு ஆரியர்க்குண்டான தொடர்பு வளரவளர, உருத்திரனுஞ் சிவபிரானும் ஒருவரேயென்பது அவர்க்குப் புலனாகல்வேண்டி, அவர் இருக்குவேதப் பத்தாம்மண்டிலத்தில் உருத்திரன்மேற்றான ௯௨-ஆம் பதிகத்தின் ௯-ஆஞ்செய்யுளில் "ஏஷி: சிவ: ஸ்வவாந் ஏவயாவபிர்" எனச் 'சிவன்' எனுஞ் சிறப்புப் பெயரைப் புணர்த்தோதி வைத்தமையுங் கருத்திற்பதிக்கற்பாற்று.

இவ்வாறு ஆரியர் முதன்முதற் றம்மொடு தொடர்பு கொண்டு பழகத்துவங்கிய இருக்குவேதகாலத்தே, பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோர் அவர்க்கு மாயையுள்நின்ற உருத்திரனையன்றி, மாயையைக் கடந்துநின்ற சிவபிரானைக் காட்டாது மறைத்துவைப்பினும், அவர்க்குந் தமக்கும் உண்டான பழக்கம் முதிரமுதிர அவருட்டூயோராயினார் தமக்கு அணுக்கராகித் தமக்குத் தொண்டுபூண் டொழுகக் கண்டபிற்றாம் அவர்பால் இரக்கம் மிக்குடையராகிப், பிற்காலத்ததாகிய எசுர்வேதத்தினிடை நடுவே சிவபிரான்மேற்றாகிய 'திருவுருத்திரம்' என்னுஞ் சிறந்த வழுத்துரையினை யியற்றிச் சேர்த்தருளினார்; அத்திருவுருத்திரத்தின் நடுவில் (௪. ௫, அ. ௧) "நமச்சிவாயச சிவதராயச" என்னுஞ் சொற்றொடருந், 'தைத்திரீய ஆரணி

* Situated in Cappadocia in Asia Minor.

யகத்'தில் (௧0. ௧௬, ௯௪) "ஸர்வலிங்காயநம: சிவாயநம: சிவலிங்காயநம:" என்னுஞ் சிறந்த சொற்றொடரும் வருதல் காண்க. 'சத்ருத்ரீயம்' என்னும் பகுதி தனித்ததோர் உபநிடதமாய் வியாசராற் செய்யப்பட்டுப் பின்னர்ச் சுக்கில எசுர்வேதத்தினிடையே சேர்க்கப்பட்டதென 'யசோமித்திரர்' என்னும் பௌத்தஆசிரியர் கூறுமுறையும் எமது கூற்றினுண்மையை நிறுவுதற்கொருசான்றாய் நிலவுகின்றது.*

இங்ஙனமாக, ஆரியமுனிவர் தமிழ்ச்சான்றோரின் மெய்யறிவுமாட்சி தெரிந்து, அவர்க்குத் தொண்டராகி, அவர்பால் எல்லாம்வல்ல இறைவனியல்பும், உயிர்களியல்பும், மும்மலவியல்பும், உயிர் மும்மலப்பிணிப்பு நீங்கி இறைவன் றிருவருளின்பத்தைத் தலைக்கூடுமாறு மெல்லாம் அறியத்துவங்கிய பின்னரே, இப்பொருள்களின் பெயர்களும் விளக்கங்களும் எசுர்வேதத்திலும், அதற்குப் பின்வந்த ஆரியமொழி நூல்களிலும், அவற்றிற்கும் பின்வந்த உபநிடதங்களிலும், அவற்றிற்கும் பிற்றோன்றிய சாங்கியம், யோகம், நையாயிகம், வைசேடிகம், வேதாந்தம் இதிகாசம், புராணம் முதலியவற்றிலுங் காலங்கடோறும் மிகுதியாய் இயற்றிச் சேர்க்கப்படலாயின. வடநூல் தமிழ்நூல்களின் காலவெல்லைகளையும், அவ்வக்கால வெல்லைகளிற்றோன்றிய அவ்வம் மொழிநூல்களையும் றனித்தாராய்ந்து ஒத்துநோக்கிக் காண்பார்க்கு, யாம் ஈண்டுக்காட்டிய உண்மைகளெல்லாம் பிரிந்தினிது விளங்காநிற்கும். அது கிடக்க.

இனி, மேற்காட்டிய இறைவன்பெயர்களாகிய ஈசானன், மகாதேவன், அம்பிகாபதி, உமாபதி முதலியனவேயன்றிச், சுத்தவித்தை, ஈசுரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம் என்னும் ஐந்து சிவதத்துவப்பெயர்களும், அவ்வைந்தில் முதன்மூன்று தத்துவங்களில் வைகுவோரான வித்தைஈசர், மகேசுரர், சதாசிவர் முதலான கடவுளர்களும் அவர்தம்மைப் பொதுவகையிற் குறிக்கும் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர் முதலிய சொற்களும்

* See Prof. A. Weber's 'The History of Indian Literature,' p. 111, footncte.

இருக்குமுதலான நான்கு வேதங்களிலும் ஒரு தினையளவு தானுங் காணப்படுகின்றில.

இன்னும், மேற்காட்டிய சிவபிரான்பெயர்கள், சிவதத்துவப்பெயர்கள், சிவதத்துவங்களில் வைகும் விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் பெயர்கள் முதலியனவேயன்றிக், காலம் நியதி கலை வித்தை அராகம் புருடன் மாயை என்னும் ஏழுசித்தியா தத்துவப்பெயர்களும், அவற்றின்கண் நின்று அவற்றை இயக்குவாரான அனந்தர் சீகண்டர் முதலான கடவுளர் பெயர்களுங்கூட இருக்குமுதலான நால்வேதங்களிலாதல், அவற்றிற்குப் பின்வந்த பிராமணங்களிலாதல் ஒருசிறிதுங் காணப்படுகின்றில.

இனிச், சிவபிரானைத் திருவடியில்வைத்து வணங்கி, எல்லா உலகமும் எல்லா உலகப்பொருளுந் தீயினால் எரிக்கப்பட்டவழி எரிந்தமிச்சமாவது சாம்பற்பொடியே யாதலால் அத்திருவணக்கத்தின்பின் அச் சாம்பற் பொடியாகிய திருநீற்றை எடுத்து நெற்றியில் தீற்றிக்கொள்வது தமிழர்க்குள் பண்டுதொட்டவழக்கமாய்ப் போதருகின்றது. ஆரியர்க்குள் இவ்வழக்கம் இல்லாமையின், திருநீற்றுக்குப்பெயரான 'விபூதி' என்னும் வடசொல்லும், அதனை நெற்றியிலிடும் வழக்கமும் நால்வேதங்களிலும் பிராமணங்களிலும் எங்குங் காணப்படவில்லை.

இங்ஙனமே, உருத்திரனுடைய கண்களாகக் கொண்டு தமிழ்மக்கள் ஆயிரத்துமுந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தமது கழுத்தில் அணிந்துவருங் கொட்டைக்கு வடமொழிப் பெயராகிய 'உருத்திராட்சம்' என்னுஞ் சொல்லும் பண்டை ஆரிய நால்வேதங்களிலும் அவற்றின் வழிவந்தநூல்களிலும் யாண்டுங் காணப்படவில்லை.

இனி, ஆயிரத்துமுந்நூறு ஆண்டுகளுக்குமேலாக எந்த நூலை ஓதத்துவங்கினாலும், எந்தவினையைச் செய்யப்புகுந்தாலும் முறையே 'ஓம்' என்னும் ஒலியாகிய பிரணவத்தை முன்வைத்தும், அவ் வோம் என்னும் வடிவிற்கு அடையாளமான விநாயகரை முன்நிறுத்தியும் ஓதுதலும் வழிபடுதலுஞ் செய்வாரான தமிழ்மக்களின் வழக்கம், பண்டை ஆரியர்க

ளிற் சிறிதுங்காணப்படவில்லை. பிரணவம் என்னும் பெயராதல், விநாயகரென்னும் பெயராதல், விநாயகர்க்கு இளவலாக வைத்து வழுத்தப்படுந் தமிழ்த்தெய்வமாகிய முருகன்றன் வடமொழிப்பெயர்களான 'சுப்பிரமணியன்,' 'கார்த்திகேயன்,' 'ஸ்கந்தன்' முதலான பெயர்களாதல் ஆரியநான்மறைகளிற் சிறிதுங்காணப்படுகின்றில. 'ஓம்' என்னும் பிரணவத்தின் வடிவு ஆரியமந்திரவரிகளினிடையே வரையப்படுங்கால் 'ஓ' என்னுந் தமிழ்எழுத்தின் வடிவாகவே தீட்டப்படுதலானும், ஓசையைக்குறிக்கும் ஓதை, ஓசை, ஒலி என்னுந்தமிழ்ச்சொற்கள் ஓகாரத்தை முதலிற் கொண்டாற்போல 'ஸப்தம்,' 'த்வநி' முதலான வடசொற்கள் ஓகாரத்தை முதலிற் கொண்டிலாமையானும் ஓங்காரமாகிய பிரணவந் தமிழ்மொழிக்கே உரித்தாதலைப் "பிரணவசொரூபம்," "திருவாசகவிரிவுரை" முதலான எம்முடைய நூல்களில் முன்னரே விளக்கிப்போந்தாம்.

இங்ஙனமே, சிவாகமங்களில் நுவலப்படுந் திருக்கோயிலமைப்புகளுந், திருக்கோயிற் கிரியைகளும், அவையிற்றைச் செய்யுங்கால் ஓதும் மந்திரங்களும், பௌஷ்கரம், மிருகேந்திரம் முதலான சிவாகம ஞானபாகங்களிற் கூறப்படும் முப்பொருள் ஆராய்ச்சிகளும், அவற்றின்கண் வழங்கப்படும் பல சொற்கள் சொற்றொடர்கள் குறியீடுகளும், பழைய ஆரிய வேதங்கள் பிராமணங்கள் ஆரணியகங்கள் கற்பசூத்திரங்கள் தன்மசூத்திரங்கள் முதலியவற்றில் ஒரெட்டுணையுங் காணப்படாமையின், இவையெல்லாம் இச்செந்தமிழ் நாட்டிலிருந்த பெரியார்களால் ஆக்கப்பட்டனவென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் இனிது விளங்காநிற்கின்றன.

அற்றேற், சிவாகமஞானபாகங்களிற் காணப்படுங் கடவுள் உயிர் மலங்களைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியோடொத்தவை வடமொழியுபநிடதங்களிலுங் காணக்கிடத்தலால், அவையெல்லாந் தமிழாசிரியர்களாலேதாம் ஆக்கப்பட்டன வென்றல் யாங்ஙனமெனிற்; கூறுதும்; காலங்கடோறும் புராணங்களும் ஆகமங்களுந் தலபுராணங்களும் புதிய புதியவாய் ஆக்கப்பட்டுவந்தமைபோல, உபநிடதங்களுங் காலங்கடோறும் பற்பல சமயத்தவராலுந் தத்தஞ்சமயக் கொள்கைக்கிணங்கப் பற்

பலவாகச்செய்யப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. முக்திகோபநிடதத்தில் நூற்றெட்டு உபநிடதங்கள் அதுதனக்குமுன் இருந்தனவாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வடமொழிவல்ல வீபர் என்னும் ஆசிரியர் தம்மாற் கண்டுபிடித்துக் கணக்குச்செய்யப்பட்டவை இருநூற்று முப்பத்தைந்து உபநிடதங்களென்று தெரிவித்திருக்கின்றார்.* மகமதிய வேந்தரான அக்பர்காலத்திற் செய்யப்பட்ட 'அல்லாஉபநிஷத்' ஒன்றும் உளதென்று வேதநூலாராய்ச்சியில் வல்லுநரான பிகாரிலால் சாஸ்திரி என்பவர் வரைந்திருக்கின்றார்.†

என்றாலும், பிருகதாரணியகம், சாந்தோக்யம், தைத்திரீயம், ஐதரேயம், கௌஷீதகி, கேநம் முதலிய ஆறு உபநிடதங்களும் மிகப்பழைய காலத்தனவாகும்; இவை உரைநடையில் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றிற்குப்பின் ஆக்கப்பட்டவை: கடம்,ஈசம்,சுவேதாசுவதரம்,முண்டகம்,மகாநாராயணம்என்னும் ஐந்துபநிடதங்களும் ஆகும்; இவை செய்யுள் நடையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றிற்குப்பின் எழுந்தவை: பிரசிநம், மைத்திராயணீயம், மாண்டூக்யம், என்னும் மூன்றுபநிடதங்களும் ஆகும்; இவை பிற்கால ஸமஸ்கிருத உரைநடையில் வரையப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பதினான்குபநிடதங்களுக்கும் வரவரப் பிற்பட்டகாலங்களிலே தாம் ஏனை உபநிடதங்கள் இயற்றப்பட்டனவாதல் ஆராய்ச்சியாற் புலனாகின்றது.‡ இவ்வாறு வரவரப்பெருகிய உபநிடதங்களெல்லாம் பழைய தமிழாசிரியர்களாலுந், தமிழ்மக்களுட் பிற் பிற் காலங்களிற் கிளைத்த ஆகமசைவ வைணவ மாயவாத மதங்களைப் பரவச்செய்தற்கட் கடைப்பிடியாய் நின்றவர்களான அவ்வச்சமய குருமார்களாலும் புதிய புதியவாகவே இயற்றப்பட்டுவந்தனவென்பதூஉம் அவ்வுபநிடதப் பொருள்களை நடுநின்றாராய்தலால் நன்கு விளங்காநிற்கின்றது.

* See Prof. A. Weber's 'The History of Indian Literature' p. 155, foot note.

† The Thesaurus of Knowledge, by Behari Lal, B. A., Sastri, Vol. 1, p. 150.

‡ Dr. Deussen's The Philosophy of the Upanishads, pp. 23-26.

அற்றேலஃதாக; மிகப்பழைய உபநிடதங்கள் முதன்முதற் றமிழாசிரியர்களாலேதாம் ஆக்கப்பட்டனவென்பதற்குச் சான்று காட்டுகவெனிற், காட்டுதும். முற்பட்டகாலத்தில் எல்லா உபநிடதங்களுக்கும் முற்பட்டதாக இயற்றப்பட்ட பிருகதாரணியக உபநிடதத்திலேயே பழைய ஆரியப்பார்ப்பனர்க்கு அவரின் முற்றும் வேறான க்ஷத்திரிய அரசர் மெய்யறிவு தேற்றினமை நன்கெடுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அது வருமாறு:—

வேதநூல் வல்லானான பாலாகிமுனிவற்கு மகனான கார்க்கியன் என்பான், காசிமன்னனான அசாதசத்துரு என்பவனை அணுகி. "யான் உனக்கு மெய்ப்பொருள்தேற்ற வந்திருக்கின்றேன்" என்றான். அதற்கு அசாதசத்துரு, "ஆ! உனக்கு நான் ஆயிரம் ஆக்கள் தருகிறேன்! சொல்" என்று விடை தந்தான். அதன்பிற் கார்க்கியன் பன்னிரண்டு வகையாக அதனைச்சொல்ல, அசாதசத்துரு அவன் சொல்லிய ஒவ்வொன்றினுமுள்ள குறைபாட்டை எடுத்துக்காட்டக், கடைசியாகக் கார்க்கியன் மேலேதுஞ் சொல்ல மாட்டானாய் வாயவிந்து வாளாவிருந்தான். அதுகண்டு அசாதசத்துரு அவனைநோக்கி, "நினக்கு அத்துணைதான் தெரியுமோ?" என்று வினவ, அவன் "அத்துணைதான்" என்று விடைநுவன்றான். ஆனால், அசாதசத்துருவோ, "பிரமம் அவ்வளவுக்குமேற் செல்லாத அறிவினுள் அடங்குவதன்று" எனமொழியக், கார்க்கியன் "யான் உமக்கு மாணவனாகவருகின்றேன்" எனவேண்டினான். அதுகேட்ட அசாதசத்துரு, "மெய்யுணர்வு பெறுதற் பொருட்டு ஒருபார்ப்பனன் ஓர் அரசனுக்கு மாணவனாதல் மாறானவழியாயிருக்கின்றது. ஆனாலும், நீ வேண்டிய மெய்யுணர்வினை நினக்கு யான் அறிவுறுத்துகின்றேன், வா!" என அவன் கைப்பிடித்தெழுந்தான் (பிருகதாரணியகோபநிடதம், இரண்டாம் இயல், முதற்பிராமணம்).

என்னும் இப்பகுதியால், முழுமுதற்பொருளின் உண்மைநிலையினை ஆரியப்பார்ப்பனர் முன்னாளில் அறியாதிருந்தமையும், அதனை அவர்க்குத் தமிழ்மன்னர்களே அந்நாளில் உணர்த்தினமையும், அங்ஙனம் அவருணர்த்திய மெய்யுணர்வு

விளக்கமே 'உபநிடதம்' எனப் பெயர் பெற்றமையுந் தெற்றென விளங்குதல் காண்க.

அற்றேல், ஒரோவொருகாற் றமிழ்வேந்தர்கள் ஆரியக் குருமார்க்கு மெய்யறிவு தேற்றியது உண்மையேயாயினும், ஆரியக்குருமார் எல்லாருமே மெய்யுணர் வில்லாதவரென்று அதுகொண்டு முடித்தல் பொருந்தாதாம் பிறவெனின்; அற்றன்று; பழமையிற் பிருகதாரணியகத்தோ டொத்த சாந்தோக்கிய உபநிடதத்திற் பார்ப்பனர் எவருமே மெய்யுணர்வுடைய ரல்லரென்பதூஉம், க்ஷத்திரியமன்னர்கள் மட்டுமே பண்டுதொட்டு மெய்யுணர்வுடையராய் விளங்கி அம்மெய்யுணர்வு வழியால் உலகமெல்லாந் தஞ்செங்கோலரசின்கீழ் வைத்து ஆட்சிசெலுத்தி வந்தனரென்பதூஉம் ஐயுறவுக்குச் சிறிதும் இடனின்றித் தெளித்துரைக்கப்பட் டிருக்கின்றன. அவை வருமாறு:-

"பாஞ்சாலர் அவைக்குச் 'சுவேதகேது அருணேயன்' வந்தான். அவனை நோக்கிப் 'பிரவாகனசைவலி' என்னும் அரசன் வினவினான், 'இளைஞனே, நின்றந்தை நினக்கு மெய்யறிவு புகட்டினரா?' அதற்குச் சுவேதகேது, 'புகட்டினார், ஐய' என மறுமொழிபுகன்றான். அதன்மேல் அரசன் 'உயிர்கள் இந்நிலவுலகவாழ்வை விட்டுச் செல்லுங்கால் எங்கேபோகின்றன? அறிவையா?' என்று வினவினான். அதற்கவன் 'அறியேன், ஐய' என்றான். அரசன்: 'அவைதிரும்பப் பிறவிக்கு வருங்கால் எங்ஙனம் வருகின்றன?' சுவேதகேது 'அறியேன், ஐய.' அரசன்: 'தேவர்கள்பாற் செலுத்துவதும், பிதிரர்கள்பாற் செலுத்துவதுமான இரண்டுவழிகள் பிரியுமிடம் நினக்குத் தெரியுமா?' சுவேதகேது: 'தெரியேன், ஐய.' அரசன்: 'மக்கள் இறந்தபிற் செல்லும் உலகு ஏன் நிறைக்கப்படுதல் இல்லை?' சுவேதகேது: 'அறியேன், ஐய.' அரசன்: 'ஐந்தாம் வேள்வியிற் புனல்கள் ஏன் 'புருஷன்' என அழைக்கப்படுகின்றன?' சுவேதகேது: 'அறியேன், ஐய,' அரசன்: 'அற்றேல் நீ ஏன் மெய்யறிவு புகட்டப்பட்டேன் என்றனை? இவை தம்மையெல்லாம் அறியாதான் ஒருவன் அறிந்தேன் எனக்கூறுதல் கூடுமோ?' அதுகேட்ட அவ்விளைஞன் மனம் வருந்தினனாய்த்,

தன் றந்தைபாற்சென்று 'எனக்கு நீர் மெய்ப்பொருள் தேற்றாதிருக்கையிலேயே அதுதேற்றினேன் எனப் புகன்றீர். அந்த ராஜந்யன் என்னை ஐந்துவினாக்கள் வினாயினான்; அவற்றுள் ஒன்றற்கேனும் விடைசொல்லத் தெரிந்தேனில்லை.' எனவிளம்பினான். அதற்கவன்றந்தை, 'நீ கூறிய அவ்வைந்து வினாக்களில் ஒன்றுக்குக்கூட எனக்கு விடைதெரியாதே. யான் அவற்றை அறிந்திருந்தால் உனக்குச் சொல்லாமலிருப்பேனென்று எண்ணுகின்றனையா?' எனமொழிந்தார். அதன்பிற், கௌதமர் அவ்வேந்தன்பாற்செல்ல, அவன் அவரைச் சிறப்புடன் வரவேற்றான். மறுநாட்காலையில் அரசனால் அழைக்கப்பெற்று, அவர் அவனெதிரேபோக, அவன் 'மாட்சிமை தங்கிய கௌதமரே, மக்கள் வாழ்க்கைக்குரிய செல்வத்தில் நுமக்குவேண்டியதுகேளும்' எனநவின்றான் கௌதமர் 'மன்னர்பிரானே, அச்செல்வம் நுமக்குத்தான் உரியதாகற்பாலது. என்மகனைக்கேட்ட கேள்விகள் ஐந்திற்கும் விடைதாம் எனக்குவேண்டும்.' எனவேண்டினர். அதன்மேல் அரசன் மனந்திகைத்து, அவரை நெடுநாள் தனதாண்மனையிலிருக்கும்படி கட்டளையிட்டான். பின்னர் ஒருநாள் அவரை வருவித்து, 'ஓ கௌதமரே, இம்மெய்யுணர்வு உமக்கு முன்னிருந்த பார்ப்பனரை அணுகியதில்லையென நீர் எனக்கு மொழிந்தவண்ணமே, மற்றை எல்லா வகுப்பினருள்ளும் க்ஷத்திரிய வகுப்பினராகிய அரசராலேயே இஃது அறிவுறுக்கப்பட்டு வருவதொரு மெய்க்கல்வியாகும்' எனக்கூறி, அதனை அவர்க்குச் செவியறிவுறுத்தினான்" என்பது (சாந்தோக்கியம், ரு, ௩, க).

மிகப்பழைய இச்சாந்தோச்கிய வாய்மையுரையாற், சாசாக்கல்வியை அறிந்தவரும் அதனை அறிவிப்பவரும் பண்டைநாளில் அரசவகுப்பினருள் இருந்தனரேயன்றி, ஆரியப்பார்ப்பனருள் எவரும் இருந்திலரென்னு முண்மை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெள்ளத்தெளிய விளங்குகின்றதன்றோ?

அஃதொக்குமாயினும், க்ஷத்திரியரென்பார் தமிழஅரசரேயென்பது யாங்ஙனம் பெறுதும்? அவர் ஆரியருள்ளேயே ஒருவகுப்பினராயிருத்தல் ஆகாதோ? எனின்; ஆகாது. ஆரி

யருட் டலைசிறந்த வகுப்பினராயும், வேதமோதலும் வேள்வி வேட்டலுமாகிய தலையாய வினைகளைத் தாஞ் செய்வதொடு பிறரையுஞ் செய்விப்பாராய் ஆரிய வகுப்பினரெல்லார்க்குங் குருக்கண்மாராயும் உள்ள பார்ப்பனர் வழிவழி மெய்யறிவாராய்ச்சிக்குரியராயின் அவரன்றோ அதனை முற்றவுணர்ந்தாராகல்வேண்டும்? அவரன்றோ தம்மிற்றாழ்ந்த தம்மாரிய இனத்தவரெல்லார்க்கும் அதனையுணர்த்துவாராகல் வேண்டும்? மற்று, அவரிற்றாழ்ந்தவராகவும், எந்நேரமும் உலகியலொழுக்கங்களிலேயே நினைவுஞ்செயலும் இழுபட்டு, அவற்றைச் சீர்திருத்தி முறையரசு புரிவதிலேயே கருத்தொருப்பட்டு நின்றவராகவும் உள்ள அரசர்கள் ஆரியராயின் அவர்மட்டுமே, அவ்வாரியப்பார்ப்பனர் அறியாத மறைபொருட் பெருங் கல்வியை யுணர்ந்திருந்தனரென்றலும், அதனை யவர்க்கு அறிவித்தனரென்றலும் என்னை? என்று உண்மையையுள்ளவாறு ஆராய்ந்து உணர்வார்க்கு, மெய்ப்பெருங் கலையுணர்வுபெற்ற க்ஷத்திரியரென்பார் பண்டைநாளில் ஆரியஇனத்தைச் சேர்ந்தவரல்லராய், நாகரிகத்திற் பண்டே ஏனையெல்லாரினும் பார்க்க மிக்கோங்கித் திகழ்ந்த பழந்தமிழ் மக்களினத்தைச் சேர்ந்தவராய்நின்ற வாய்மை தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

மேலும், பண்டையாரியர் ஆடுமாடுமேய்த்துக்கொண்டு ஊர்ஊராய்த் திரிந்தவரேயல்லால், நாடுநகரங்கள் வகுத்து ஒருவனை அரசனாகவைத்து அவன்கீழ் அடங்கி முறையான நாகரிக வாழ்க்கையில் வாழ்ந்தவரல்லரென்பதூஉம் அந்நாளில் அவர் தாம் வணங்கிய சிறுதெய்வங்கண்மேற்பாடிய இருக்குவேதப் பழம்பதிகங்களால் நன்கறியக்கிடக்கின்றது. பண்டை ஆரியர் ஆடுமாடுகள் மேய்த்துக்கொண்டும், அவைதம்மைக் காப்பதற்கு நாய்கள் வளர்த்துக்கொண்டும், அவற்றின் மேய்ச்சலுக்காகப் புற்பூண்டுகள் செழித்துப் பச்சென்றிருக்கும் நிலங்களைத் தேடிக்கொண்டும் நடுஆசியாவி லிருந்து அதன்றெற்கே 'நடுநிலக் கட'லோரங்கள் வரையிலும், ஐரோப்பாவின் நடுப்பகுதிகளிலும் பஞ்சாப்பிலுஞ்சென்று பரவினர். "அந்நாட்களில் அவ்வாரியக்குழுவினர் வணங்கிய தெய்வங்கள்: தியாவா, பிருதிவி, தையஸ், மித்திரன், வருணன், வலன்,

அத்திரி, மருத்துக்கள், பகலிரவுகள், வைகறை, பர்ஜந்யன் முதலியோராவர். இரும்பு, செம்பு, பொன், வெள்ளிமுதலியவைகளை அவர் அறியார். விலங்குகளின் தோலையும் மரங்களினின்றும் உரித்தெடுத்தபட்டைகளையுமே உடைகளாக உடுத்திருந்தனர். அவர்களுக்கு நூறுவரையிற்றான் எண்ணத்தெரியும். தாஞ்சென்ற நாடுகளிற் றமக்குமுன் குடியேறியிருந்த 'துரானியர்' 'மங்கோலியர்' முதலான மக்கட்பிரிவினருடன் உண்ணல் கலத்தல்களை ஏதொருதடையுமின்றிச் செய்துவந்தனர். அவர்கட்கு அப்போது உழவுதொழிலே தெரியாதாகையால், உழவுதொழில்வளத்தாற் பெருஞ் செல்வராய் வாழ்ந்த பண்டைத் தமிழ்மக்களின் நாடுநகர்களின் புறங்களிற் புகுந்து வைகி, அவர்களுடைய ஆடுமாடுகளையும் உணவுப் பொருள்களையும் பிறபண்டங்களையுந் திருடிச்சென்று அடர்ந்த காடுகளினுள்ளும் மலைமுழைஞ்சுகளிலும் ஒளிந்திருந்து காலங் கழித்தனர்." என்று 'அபிசாஸ் சந்திரதாசர்' வரைந்திருக்கின்றார்.* இப்பெற்றியினரான பழைய ஆரியர் இவ்விந்திய நாட்டின் வடமேற்கேயுள்ள பஞ்சாபுதேயத்திற் குடிபுகுந்து, ஆண்டுநின்றும் அதன்கிழக்கே கங்கையாறுபாயும் நாடுகளிலுங், கங்கையாற்றின் றெற்கே விந்தியமலைவரையிலுள்ள நிலப் பகுதிகளிலும், விந்தியமலைக்குத்தெற்கே கோதாவரி யாறுபாயும் இடங்களிலும், அதற்குந்தெற்கே குமரிமுனைவரையிலும் நாளேற நாளேறப் படிப்படியே பரவி, அவ்வாரியர்க்கு முன்னே ஆங்காங்கு நாகரிகத்திற்சிறந்தாராய் உயிர்வாழ்ந்த தமிழ் வேந்தர்களாலுந், தமிழ்ச்செல்வர்களாலும், தமிழ்ப்பொதுமக்களாலும் உதவப்பட்ட உண்டியும் உடையும் உறையுளும் பெற்றுப், பின்னர் அவரிற்சான்றோராயினார் ஆராய்ந்தறிந்த இலக்கண இலக்கியக் கலையறிவுகளும் அவர் அறிவுறுத்த அறிந்து, தாம் வணங்கிப்போந்த வருணன் மித்திரன் இந்திரன் முதலியோரெல்லாம் போர்க்களத்தில் இறந்துபட்ட மறவரின் ஆவிகளேயாதலால் அவரெல்லாங் கடவுளர் ஆகாமையும், பிறப்பிறப்புக்களிற்சுழலும் எல்லா உயிர்களையும் அவ்

* Rig Vedic Culture, by Dr. Abinas Chandra Das, pp. 67, 68.

வுயிர்களிருக்கும் உலகங்களையுந் தோற்றுவித்துச்சுழற்றுவது பிறப்பிறப்பில்லா எல்லாம்வல்ல முழுமுதற்கடவுளாகிய உருத்திரசிவம் ஒன்றேயாதலும் அவர் தேற்றத்தெளிந்து வாழ்க்கை செலுத்தலாயினர். இவ்வாறு மிகவுங் கீழ்ப்பட்ட நிலையிலிருந்த பண்டை ஆரியர், இவ்விந்தியநாட்டுட்புகுந்து. ஈண்டு அவர்க்குமுன்னமே நாகரிகத்திற் றலைசிறந்துவிளங்கிய பண்டைத் தமிழ்மாந்தருகவியல் நாகரிகம் எய்திவாழ்ந்த வரலாறுகளை உண்மையான் ஆராய்ந்தறியாமல், இவ்விந்துதேசவரலாறு வரைந்தார் சிலர். ஆரியரே பண்டுதொட்டு நாகரிகத்தின் மிக்காராய்த் திகழ்ந்தனரென்றும். அவர் இவ்விந்திய நாட்டுட் புகுந்து தமிழ்மக்களைப் போரில்வென்று அவரையெல்லாந் தமக்கடிமை ஆக்கினரென்றும், அவ்வாரியரின் நாகரிகத்தில் ஒரு சிறுகூறே தமிழர் பெற்றனரென்றும் எதொருசான்றுங் காட்டாது, தமக்குத்தோன்றிய வாறெல்லாம் பொய்யும்புளுகும் புனைந்துகட்டிக் கூறினர்.

மற்று, இருக்குவேதப் பழம்பதிகங்களே ஆரியர் அலைந்து திரியும் மேய்ப்பராய் இருந்தமையுந், தமிழர் நாடுநகரங்கள் வகுத்து வலியகோட்டைகளிற் பகையச்சமின்றிச் செல்வத்திற் செழித்திருந்தமையும் நன்கெடுத்து நுவல்கின்றன. ஆரியர் பூஷனை வேண்டிவழுத்திய இருக்குவேத முதன்மண்டில ௪௨-ஆம் பதிகத்தில்,

"ஓ பூஷனே! எங்களுடைய வழிகளைச் சுருங்கச்செய்,
வழியிலுள்ள இடையூற்றை அகற்று.
எம்மொடுகூடி எமக்குமுன்னேசெல், முகிலிற்றோன்றிய
முதல்வனே!
எமக்குத் தீங்கிழைக்கும்பொருட்டுப் பதுங்கியிருக்கும்
பொல்லாததீக்குறியான ஓநாயை, எமது வழியினின்
றுந் துரத்து, பூஷனே!
கள்ளநெஞ்சினனை கொள்ளைக்காரன் யாங்கள்செல்லும்
வழியினருகே ஒளிந்திருக்கின்றான்; அவனை அவ்வழி
யினின்றும் பின்றொடர்ந் தோடச்செய்!

* * *

யாங்கள் செல்வத்தை எளிதில் அடையுமாறுசெய்!

புல்லடர்ந்திருக்கின்ற மேய்ச்சல் நிலங்களுக்கு எம்மை
வழிகாட்டிச்செலுத்து! எங்கள்வழியிலே விரைந்து
வெப்பம்வராமற் செய்!

* * *

எப்பால் அருளுடையாய் இரு! எமக்கு வயிறு நிறைய
உணவுகொடு! எமதுடம்புக்கு உரம்ஏற்று!"

எனப் போந்த வேண்டுகோளுரையால் பண்டை யாரியர் தொலைவான இடங்களிலுள்ள மேய்ச்சல் நிலங்களைத்தேடி நெடுவழிநடந்து எய்த்தமையும், அவர்சென்ற நெறிகளிலே ஓநாய்களுங் கள்வர்களும் பதுங்கியிருந்து அவர்க்குத் தீங்கிழைத்தமையும், அவர்கள் பொருளுக்குப் பெரிதும் மிடிப்பட்டமையும், ஒருவேளைகூட வயிறார உண்ணுதற்கு உணவு கிடையாமற் பட்டினியும் பசியுமாய்க்கிடந்து அவர்கள் பெருந்துன்புழந்தமையும் நன்கு புலனாதல் காண்க.

இனி, அவ்விருக்குவேத முதன்மண்டிலத்தின் கண்ணதான ௩௩-ஆம் பதிகத்தில் இந்திரனைநோக்கி ஆரியர் செய்துகொண்டனவான,

"இந்திரனே, நீ நின்றுணைவர்களொடுஞ் சென்றாலுஞ்,
செல்வத்திற்சிறந்த தஸ்யுக்களை நீயே தனியாக
நின்குலிசப்படையாற் பிளந்துகொன்றனை!
கிரியைகளைச் செய்யாத அப்பண்டைமக்கள் வான்
நிலத்தினின்றும் பலமுகமாய்ச் சிதர்ந்தோடிச் செய்
மைக்கண்ணே அழிந்துபட்டனர்" என்றும்,
"பொன்னணிகளாலும் மணிக்கலன்களாலுந் தம்
மை ஒப்பனைசெய்துகொண்ட அவர்கள் இந்நிலத்
தை மறைத்து ஓர் ஆடைவிரித்தார்கள்." என்றும்,
"இந்நிலத்தின் கடைக்கோடிவரையில் ஊடுருவிப்
பரவியிற்கும் அவர்கள் தம் மந்திர ஆற்றல்களால்
இந்திரனை வெல்லமாட்டாராயினர்" என்றும்,
"இந்திரன் இலிபிசனுடைய வலிய அரண்மனைகளைத்
தகர்த்தனன்" என்றும்,
"தனது கூரிய குலிசப்படையால் அவர்களுடைய
கோட்டைகளைப் பிளந்து தகளாக்கினன்." என்றும்,

"சுவித்திராளின் இளங்கன்றே, ஓ மகவானே, துக்கிரனுடைய வீடுகளினிடையே எமக்கு நிலங்கிடைத்தல்வேண்டி நடந்த போரில் எமக்குதவி செய்கின்றனை!" என்றும்

போந்த வேண்டுகோண் மொழிகளினாலேயே, 'தஸ்யுக்கள்' என ஆரியரால் அழைக்கப்பட்ட பண்டைத்தமிழர்கள் செல்வத்திற் சிறந்தாராயிருந்தமையும், அவர் ஆரியர் செய்துபோந்த சிறுதெய்வ வெறியாட்டுக்கிரியைகளைத் தாம் தழுவாதிருந்தமையும், அவர்கள் பொன்னாலும் மணிகளாலும் இழைக்கப்பட்ட உயர்ந்த அணிகலங்களைப் பூண்டிருந்தமையும், அப்பழைய தமிழ்மக்கள் இவ்விந்தியநாட்டின் கடைக்கோடிவரையில் எங்கும்பரவி யுயிர்வாழ்ந்தமையும், அவர்கள் மந்திர ஆற்றலிற் சிறந்தாராயிருந்தமையும், இலிபிசன்என்னுந் தமிழ்மன்னன் வலிய அரண்மனைகள் பல உடையனாயிருந்தமையும், பொதுவாகத் தமிழ்மன்னர் பலருந் திண்ணியகோட்டைகள் அமைத்து அவற்றினுள்ளிருந்து செங்கோல் செலுத்தினமையுந், தமிழ்மக்கள் தொகுதி தொகுதியாக வீடுகளமைத்து வாழ்ந்த நாடுநகரங்களினிடையே ஆரியர் தாமுங் குடியிருக்க நிலம் வேண்டினமையும் நன்கு பெறப்படுதல் காண்மின்கள்!

இங்ஙனம் பலவகையானும் நாகரிகத்திற் சிறந்தாராய், மெய்யுணர்விலும் மந்திர ஆற்றலிலும் மிக்கோங்கி வலியராய்த் திகழ்ந்த பண்டைத்தமிழ்மக்களை, ஓரிடத்தும் நிலைபெறுதலின்றி ஊர் ஊராய்த் திரிந்து உண்டிக்கும் உடைக்கும் மிடிப்பட்டு வந்த பழைய ஆரியர் போரில் வென்றாரெனப் புகல்வது எட்டுணையேனும் பொருந்துமோ? அற்றேல், அவர் வணங்கிய இந்திரன், தஸ்யுக்களைத் தன் குலிசப்படையாற் பிளந்துகொன்றனனென்றும், இலிபிசனுடைய வலிய அரண்களைத்தகர்த்து அழித்தனனென்றும், இன்னும் இங்ஙனமே பலவாற்றான் அவர்களைப் போரில் வென்றனனென்றும் ஆரியர் தம்முடைய வேண்டுகோளுரைகளிற் றமிழர்களைத் தாம் போரில்வென்ற குறிப்புத்தோன்றக் கூறுதல் என்னை? எனிற், கூறுதும்: ஆரியர் உண்மையாகவே தமிழரைப் போரில்வென்றனராயின், தாம் அடைந்த அவ்வெற்றித்திறத்தைத் தம்மேல் வைத்துக் கூறு

திரார். மற்றுத், தாம் அவரை வேறல்கூடாமையால், தாம் வணங்கிய இந்திரனே அவரை யழித்தானென அவன்மேல் வைத்து அவரை வென்றாற்போற்கூறினர். வலியான் ஒருவனை வெல்லமாட்டாமல் அவனால் தோல்வியுற்றவர், தாம் வணங்குந் தெய்வத்தின் முன்னேசென்று மண்ணைவாரியிறைத்து 'அவனை அழித்துவிடு' என்றோ 'அவனை அவன் குடியோடு அழியச்செய்தனை' என்றோ வைதுரைத்தல் இஞ்ஞான்றுங் கீழ்மக்கள்பாற் காணப்படுகின்றதன்றோ? இதுபோலவே வலியிலாரான பழைய ஆரியருந் 'தமிழரை அழிக்க' என்றோ 'அழித்தாய்' என்றோ இந்திரனைநோக்கித் தம்முடைய வேண்டுகோண்மொழிகளில் வயிறெரிந்து வைதுரைத்தாரென்பது. ஆரியமொழியையும் ஆரியநடையையும் பின்பற்றித் தம்மை ஆரியரென உயர்த்திச் சொல்லிக்கொள்ளும் இஞ்ஞான்றை மாந்தர் பலரைப்போற், பண்டிருந்த ஆரியமாந்தருந், தம்மவரல்லாதபிறர் நன்குவாழ்தலைக்கண்டு மனம்பொறாது வயிறெரியும் வன்மையரென்பது அவர்பாடிய இருக்குவேதப் பதிகங்களினாலேயே நன்கறியக்கிடக்கின்றது. ஆரியர்கள் இந்திரனை நோக்கிப் பாடிய இருக்குவேத முதன்மண்டில ௧௦௪-ஆம் பதிகத்தில்,

"தெய்வங்கள் இந்தத்தாசனது சீற்றத்தைத் தணிப்பனவாக! எங்களினத்தவரைச் செல்வவாழ்க்கைக்குச் செலுத்துவனவாக!

தனது விருப்பத்தைத்தவிரத் தனக்கு வேறுஉரிமை ஒன்றுமில்லாதவன் தன்னையே தான் சார்ந்திருக்கின்றான்; நீரினிடையே நுரையினையே அள்ளித் தன்மேற் சொரிந்து கொள்கின்றான்.

குயவன்றன் மனைவியர் இருவருமோ பாலிலே தலைமுழுகுகின்றனர்! அவர்கள் சிபாயாற்றின் ஆழத்திலே அமிழ்த்தப்படுவாராக!"

எனப்போந்த வேண்டுகோளுரையிற், குயவன் என்னுந் தமிழ்மன்னன்றன் மனைவிமார் இருவரும் மிக்கசெல்வவளத்தொடு நீராடுதல்கண்டு மனம்பொறாது வயிறெரிந்து, அவர்களிருவரும் நீராடுஞ் சிபாயாற்றின் ஆழத்திலே அமிழ்த்தப்படுக

வெனக் கூறிய வன்கண்மையை நோக்குங்கால், ஆரியர்கள் பண்டைத்தமிழரின் செல்வவாழ்க்கையைக்கண்டு எத்துணை செஞ்சம்புழுங்கி அவிந்தனரென்பது புலப்படவில்லையா? இங்ஙனமே வறுமையிலுழன்று வதங்கிய ஆரியர் தமிழரின் வளவிய நாகரிகவாழ்க்கையைக்கண்டு வயிறெரிந்துவைத வசவுகளையெல்லாம் ஈண்டெடுத்துரைப்பின் இது மிகவிரியும். எமது "பண்டைத்தமிழர் ஆரியர்" என்னும் நூலில் இதன் விரிவுகளைக்காண்க. என்றிதுகாறும் விளக்கியவாற்றாற், பழைய ஆரியர் தாம் வணங்கிய சிறுதெய்வங்களை நோக்கித், தமிழரை வைதுரைத்த உரைகள் அவர்கள் தாம் அடைந்த வெற்றியினைக் குறியாமல், அவர்களது மிடிப்பட்ட வாழ்க்கையினையும் அவர்களது பொறாமையுள்ளப் பான்மையினையுமே குறிக்கின்றனவென்று உணரற்பாற்று. பண்டைத்தமிழர் நாகரிகத்தானும் நுட்பவறிவின் றிறத்தானும் படைவலியில் மிக்காராய் விளங்கினமையின், அவர் எஞ்ஞான்றும் ஆரியராற் றோல்வியடைந்திலர். மற்றுப், புதிதுவந்த ஆரியர்க்கு உண்டியும் உடையும் உறையுளும்நல்கி, அவர்க்கும் பிறர்க்கும் வேந்தராயும், அவர்க்கு நல்லறிவுச் சுடர்கொளுவிய ஆசிரியராயுமே வென்றிபெற்றுவிளங்கினர். எனவே, ஆரியர்க்கு மெய்யறிவு தேற்றிய க்ஷத்திரியரென்பார் தமிழ்மன்னர்களேயாதல் தெற்றெனத் துணியப்படும். மநுநூல் ஆக்கிவைத்த பார்ப்பனர்களே, சோழவேந்தர்களையும் ஏனைத்தமிழர்களையும் முதலில் க்ஷத்திரிய இனத்தவர் என்று சொல்லிவைத்துப், பின்னர், அவர்கள் பார்ப்பனரைப் பெருமைப்படுத்தாமையானுந், தாஞ் செய்யுஞ் சிறந்த வினைகளுக்குப் பார்ப்பனருடைய கருத்துக்களைக் கலந்து அவற்றைச்செய்யாமையானும் அவர்கள் சூத்திரராயினரென்று அம்மநுநூலில்எழுதிவைத்திருக்கின்றனர்(மநு, ௧௦, ௪௩, ௪௪). ஆகவே, தமக்கு எல்லாவகையான உதவியுஞ் செய்து தம்மைக்கொண்டாடும்வகையில் தமிழர்களையுந் தமிழ் வேந்தர்களையும் 'க்ஷத்திரியர்' என்னும் வடசொல்லால் உயர்த்துக்கூறுதலுந், தம்முடைய இரண்டகச்செயலையும் படிற்றொழுக்கத்தையுந் தெரிந்துகொண்டு தமக்குச் செய்துபோந்த உதவிகளை அவர் [illegible] தம்மைப்பாராட்டுதலையும் [illegible]

விட்டபிற், சிறிதும் நன்றியறிதலின்றி அவர் தம்மையெல்லாஞ் 'சூத்திரர்,' 'தாசர்,' 'தஸ்யுக்கள்' என்னும் இழிசொல்லால் இழித்துக்கூறுதலும் ஆரியர்க்கும் அவர்தம் ஒழுகலாற்றை விடாப்பிடியாய்க் கைக்கொண்ட பார்ப்பனர்க்கும் இயற்கை இரண்டகச்செயல்களாய்ப் படிந்துவிட்டன. என்றாலுந், தம்மையடுத்துவேண்டிய ஆரியப்பார்ப்பனர்க்குப் பழந்தமிழாசிரியர்கள் சிறிதும் ஒளியாமலே மெய்ப்பொருள் அறிவுறுத்தி வந்த உயர்குணமாட்சி, மேலே பிருகதாரணியகோபநிடதத்தினின்றுஞ் சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தினின்றும் எடுத்துக்காட்டிய இரண்டு மெய்ந்நிகழ்ச்சிகளாலும் இனிதுவிளங்காநிற்கும்.

இன்னும், அச்சாந்தோக்கிய உபநிடதத்திலேயே (ரு, ௧௧-௨௪) 'உத்தாலக ஆருணி' என்னும் பெயர்போன ஆரியகுரு, தம்பால் வைஸ்வாநர ஆன்மாவைப்பற்றித் தெளிதல்வேண்டிப் போந்துஉசாவிய கலைவல்ல பார்ப்பனர் ஐவர்க்கு, அதன் உண்மை தெரிவிக்கும் மெய்யுணர்வில்லாராய்க் கலக்கமெய்திப், பின்னர் அவ்வைவரோடும் 'அசுவபதி கைகேயன்' என்னுந் தமிழ்மன்னன்பால் அணுகித், தமது சிறுமையுந் தாம் விழைய மெய்ப்பொருளின் பெருமையும் அவனால் ஒருங்கு அறிவுறுக்கப்பட்டுத் தெளிந்த உண்மைவரலாறு நன்கெடுத்து உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இன்னும், அச்சாந்தோக்கியத்தின் ஏழாம் இயலிலே, நாரதமுனிவன் சநற்குமாரரை அணுகிப், "பெருமானே, யான், இருக்கு எசுர் சாமம் அதர்வம் என்னும் நான்கு வேதங்களும், இதிகாசபுராணங்களும், வியாகரணம் முதல் தேவஜனவித்தை ஈறான பதினான்கு கலைகளும் உணர்ந்திருக்கின்றேன். இறைவனே, யான் உணர்ந்தனவெல்லாம் மந்திரங்கள் அல்லது வெறுஞ்சொற்களே யன்றி, அவற்றின் உண்மைப் பொருள் அல்ல. உலகத்தில் துன்புற்றவர்கள் தேவரீரை அடைந்து அத்துன்பம் நீங்கப்பெறுவரென்று கேள்வியுறுகின்றேன். பெரும, யானும் மனங் கவன்று கலங்குகின்றேன், அதனைத்தீர்த்தருளும்!" என்று வேண்டச், சனற்குமாரர் "நீ னொண்டாடிய வேதங்களுங் கலைகளுமெல்லாம் வெறும்பெயர்களேயன்றி வேறல்ல. மற்று, அப்பெயர்கட்கு மேலாக

210479

மெய்ப்பொருளியல்பினை அறிவுறுத்துகின்றாம். கேள்!" என நவின்று, அதன்மேல் அம்முழுமுதற் பெரும்பொருளியல்பினை அவற்கு விரிந்துவிளம்பினரென்பது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இங்கே ஆரியமுனிவனாகிய நாரதற்கு உண்மைப் பெரும்பொருளியல்பினை அறிவுறுத்தினவர் தமிழ்த்தெய்வமாகிய முருகப்பிரானே யென்பது குறிக்கப்பட்டிருத்தலால், மெய்ப்பொருளுணர்வு அந்நாளில் தமிழாசிரியர் மாட்டேதான் விளங்கியதென்பது ஒருதலை. முருகப்பிரானே வடநூல்களிற் 'சனற்குமாரர்' என வழங்கப்படுவர். என்றிதுகாறும் விளக்கியவாற்றாற், பழைய ஆரியவேதப்பதிகங்கள் ஒருசிலவற்றிற்காணப்படும் ஒரு முழுமுதற்கடவுளுணர்வும், அக்கடவுட்பெயர்களான 'உருத்திரன்,' 'சிவன்' என்னுஞ் சொற்களும், அக்கடவுளையும் அதனின்வேறான சிற்றுயிர்களையும் அச்சிற்றுயிர்களைப் பிணித்த மும்மலவியல்புகளையுந் தெரிக்குஞ் சொற்கள் சொற்றொடர்கள் குறியீடுகளும், ஆரியர் வணங்கிய இறந்தோராவிகள் தெய்வங்களாகாமையும், பிறப்பிறப்பில்லா முதற்பெரும்பொருளாகிய சிவம் ஒன்றே உலகுயிர்களைத் தோற்றுவித்த முழுமுதற்கடவுளாதலும் பிரித்து விளக்குஞ் சில புராணகதைகளுஞ், சைவசித்தாந்த உண்மைகளை அகத்தடக்கிய பழைய உபநிடதங்களும், அவ்வுண்மைகளை ஆராய்ந்து தெளிதற்குக் கருவிகளான சாங்கியம் யோகம் நையாயிகம் வைசேடிகம் வேதாந்தம் முதலான நூல்களும் பண்டைத்தமிழாசிரியர் ஆரியமொழியில் ஆக்கிவைத்தனவாதல் நன்கு தெளியப்படுமென்பது.

இவ்வாற்றால் திருவள்ளுவர் காலத்துக்கு ஒருநூற்றாண்டு கழித்துத்தோன்றிய 'சிலப்பதிகார' 'மணிமேகலை' காலத்திருந்து, அவர்க்குப்பின் ஓராயிரத்து முந்நூறியாண்டுவரையிற் றோன்றிய இடைக்காலத்துத் தமிழாசிரியர் அத்தனைபெயருந், தமக்குமுன்னிருந்த பண்டைத்தமிழாசிரியர் ஆழ்ந்தாராய்ந்து கைக்கொண்ட கொள்கைகளையே தாம் இம்மியளவும் பிழையாது தாமுந்தழீஇ அவற்றிற் கடைப்பிடியாய் நின்றனரேனும், வடநாட்டினின்றும் புகுந்துவைகிய பௌத்தர் சமணர் மாயாவாத வைணவப் பார்ப்பனர் முதலாயினர்க்கு மெய்யறிவுச்

சுடர்கொளுவுதற்பொருட்டு, அவர்கொணர்ந்து மிகுத்துவழங்கிய வடமொழியைத் தாமுங் கையாண்டு, தம்முடைய கோட்பாடுகளை விளக்குஞ் சொற்கள் சொற்றொடர்கள் குறியீடுகள் கதைகள் முதலானவைகளை வடமொழியினாலேயே தாமும் வழங்கத்தலைப்பட்டனர். அதனால், திருவள்ளுவர் காலம்வரையில் மிகவுந்தூயதாய்ச் சுடரொளி விரிந்துதிகழ்ந்த தனித்தமிழ் ஞாயிறு அதற்குப்பின்னர்த்தாகிய இவ்விடைக்காலத்தில் உண்டான வடமொழிக் கலவையாகிய மூடுபனியால் தனது தூய பேரொளி சிறிதுசிறிதே மங்கித்தோன்றியதாயினும், அப்பனியினைத் தனதுபேரொளி வெப்பத்தால் உரிஞ்சித், தனதியற்கையொளி குன்றாமலே விளங்கி இயங்கியது. இவ்வாறு தனித்தமிழ்ஞாயிறு தனது தூயபேரொளி குன்றாதே விளங்கியகாலம், சைவசித்தாந்த ஆசிரியரில் இறுதியாகநின்றவரான உமாபதிசிவனார் வயங்கியகாலம் வரையிலேயாம். இவ்வுமாபதிசிவனார் 'சங்கற்பநிராகரணம்' என்னும் நூல் இயற்றியகாலம் இற்றைக்கு ௯௨௩-ஆண்டுகளுக்கு முன்னென்பது அந்நூற்பாயிரங் கூறுமாற்றால் நன்கு பெறக்கிடக்கின்றது.

பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவர்

இவ்வாறு திருவள்ளுவர் காலத்திற்குப் பின்னேயிருந்து உமாபதிசிவனார் காலத்திறுதிவரையிற் றிகழ்ந்த இடைக்காலம் போக, அதற்குப் பின் அறுநூறு ஆண்டுகளாகச் செல்லுங் காலமே தமிழ்மொழிக்குப் பிற்காலமெனவும், இதன்கண் இருந்த தமிழ்ப்புலவர்களை பிற்காலத் தமிழ்ப் புலவரெனவும் பகுத்தறிதல் வேண்டும். இப்பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவரிற் பெரும்பாலார் தமிழுக்கு ஆக்கமாவது ஏதேனுஞ் செய்தனரோ வென்று ஆராய்ந்துபார்ப்பின், அவர் அத்தகையதேதுஞ் செய்திலரென்பதே தெளியப்படுகின்றது. ஆக்கமாவது செய்யாதொழியினும், அதற்குக் கேடுதருவதேனுஞ் செய்யாது வாளா இருந்திருப்பரேல் அதுவே அவர் தமிழுக்குச்செய்த ஆக்கமாகும். ஆனால், அவர், பண்டைத் தமிழாசிரியரும் அவர்க்குப் பின் இடைக்காலத்தே வந்த தமிழாசிரியருஞ் செந்தமிழ் மொழியை இயற்கைச்சொற்பொருள் வகையிற் பேணியவாறு

போற் பேணாது, அவரொடுதிறம்பிச் செயற்கைச் சொற்பொருட் குறுநெறியே புகுந்து அதனொளியையும் வனப்பையுங் குறைத்து அதனைக் குற்றுயிருங் கொலையுயிருமாய் வலிவிழுந்து கிடக்கச்செய்தனர். இவர் இங்ஙனஞ் செய்யலானது, பண்டைத் தமிழ்வளனும் அதனையோம்பிய பேராசிரியரின் நுண்மாண் நுழைபுலனும் ஒருதினையளவுதானும் இவர் ஆராய்ந்து அறியப்பெறாமையினாலேயாம். சொல்வகையானும் பொருள்வகையானும் இவர் தமிழுக்கிழைத்த தீங்கு பெரிது! பெரிது!

இவர் சொல்வகையாற் செய்த தீங்கு, 'தலைக்குத்தக முடியமைப்பேன்' என்னாது, 'முடிக்குத்தகத் தலையைச்சீவுவேன்' என ஒரு பொற்கொல்லன் முடிவேண்டினார் தலையை ஒரு கூர்ங்கத்தியாற் சீவப் புகுந்தாற்போல, இவர் பொருளுக்குத் தகச் சொல்லமையாமற் சொல்லுக்குத் தகப் பொருள் புகுத்துவதிலேயே கருத்தீடுபட்டு நின்றார். இப்பிற்காலப்புலவர் ஆக்கிய 'அந்தாதிகள்,' 'கலம்பகங்கள்,' 'கோவைகள்,' 'உலாக்கள்,' 'பிள்ளைத்தமிழ்கள்,' 'பரணிகள்,' 'விடுகவிகள்,' 'சீட்டுக்கவிகள்' போல்வனவெல்லாம் பெரும்பாலும் பொருள் சென்றவழியே சொற் செல்லாமற், சொற்சென்றவழியே பொருள் செலுத்தப்பட்டுப் பொருட்பயன் றருவனவல்லவாய்ப் பொலிவிழந்து காணப்படுகின்றன. நூல் பயில்வதெல்லாம் உணராத பொருளை யுணர்ந்து அறிவுபெறுதற்கும், உணர்ந்த பொருளை மேலும் அழகுறக் கண்டு இன்புறுதற்குமேயாம். இவ்வாறு அரியபொருளும் அழகியபொருளும் நுவலப்படுங்கால் அவற்றின் இயல்புக்கிசைந்த சொற்கள், ஓர் இழையில் முழுமணிகள் கோக்கப்பட்டாற்போற், கவினுறப் போந்தமைய உருவானும் உள்ளுறைபொருளானும் அறிவும் இன்பமும் மேன்மேற் பெருகச் செய்வதே ஒரு விழுமிய நூலின்றன்மையாகும். மற்றுச், சொற்களைத் திரித்தும் புணர்த்தும் பலவாறு பிரித்து பொருடர இயைத்தும் பெரிது அறிவுழன்று செய்த ஒரு நூலை, அங்ஙனமே அறிவுழன்று பலநாட்பயின்றுங் கடைசியாக அப்பயிற்சியாற் பெற்றபயன் யாதென்று அறியலுறுவார்க்கு, அதனாற் போந்த பொருட்பயன் ஏதுமே இல்லையென முடியுமாயின், அஃது "உமிக்குற்றிக் கை சலித்த" பான்மையாய் முடியுமன்றே? இதனை ஓர் எடுத்துக் காட்டான் விளக்குதும். துறைமங்கலஞ் சிவப்பிரகாசமுனிவராற் செய்யப்பட்ட "பழமலையந்தாதி" என்பது அந்தாதிநூல்களிற் சிறந்த தொன்றாக வைத்துப், பழையவழியே தமிழ்கற்கும் மாணவர்க்குத் தமிழாசிரியரான் முதன்முதற் கற்பிக்கப்பட்டு வருகின்றது. யாம் எமதிளமைக் காலத்தில் ஆசிரியரது கட்டளையால் முதன்முதற் பயின்றதும் இவ்வந்தாதியே யாகும். இதிற் போந்த செய்யுட்களில் ஒன்று வருமாறு:

"ஒழியாக்கவலை யொழிவதென்றோ சொல்லுழல்புலத்தின்
வழியாக்கவலை யிடைப்படுமானின் மயங்கிநின்று
பழியாக்கவலை மனமே பரந்து பரவிலை வேல்
விழியாக்கவலை மகளிறைதாழ் பழவெற்பினையே"

இச்செய்யுளின் ஒவ்வோரடியிலும் முதலிருசீரின்கண் நின்ற சொற்கள் முதற்சீர் முதலெழுத்தொழிய ஏனையெழுத்தெல்லாம் ஓரேயுருவினவாயிருத்தல் காண்க. அங்ஙனம் அவை ஓரேயுருவினவாய் இருந்தாலும், பொருளுரைக்கப் படுங்கால் அவை வெவ்வேறு சொற்களாகப்பிரிந்து வெவ்வேறு பொருள்களைத் தரல்வேண்டுமென்பது இன்னோரன்ன அந்தாதிநூல்களுக்குப் பிற்காலத்தார் சொல்லும் இலக்கணமாகும். அதற்கியையவே இச்செய்யுளின் முதலிருசீர்க்கண் நிற்குஞ் சொற்கள் வேறுவேறாகப் பிரிந்து வேறு வேறு பொருடரல் காண்மின்கள்! முதலடியின் முதலிருசீர்ச்சொற்கள் 'ஒழியாத' 'கவலை' எனப்பிரிந்து 'நீங்காத மனக்கவற்சி' எனப்பொருள் படுகின்றன! இரண்டாமடியின் முதலிருசீர்ச்சொற்கள் 'வழி,' 'யாக்கு' 'அ' 'வலை' எனப்பிரிந்து 'வழியிலே கட்டிவைக்கும் அந்தவலை' எனப் பொருள் தருகின்றன; மூன்றாமடியின் முதலிருசீர்ச்சொற்கள் 'பழி' 'ஆக்க' 'வல்லை' எனப்பிரிந்து 'பழியை உண்டாக்க வல்லை' எனப் பொருள் பயக்கின்றன! இவற்றுள் 'வல்லை' என்னுஞ் சொல்லின் நடுநின்ற லகர ஒற்றுக் கெட்டு 'வலை' என நின்றதாக அதனை வைத்தல்வேண்டும்; நான்காம் அடியின் முதல்நின்ற சொற்கள் 'விழி' 'ஆக்க' 'அலை' எனப்பிரிந்து முன்னும் பின்னுமுள்ள 'வேல்' 'மகள்'

என்னுஞ்சொற்களோடு இசைந்து 'வேலையொத்த விழியினளாய்ச் செல்வத்தைத்தரும் அலைமகள்' எனப் பொருள் தருகின்றன; ஈண்டுச் செல்வம் எனப்பொருள்படும் 'ஆக்கம்' எனுஞ்சொல் ஈறுகெட்டு 'ஆக்க' என நின்றதெனக் கொள்ளல்வேண்டும்; 'அலைமகள்' என்றது கடலரசன் புதல்வியாகிய உமைப்பிராட்டியாரை. இவ்வாறு முதலிரு சீர்ச்சொற்கள் வேறு வேறாகப் பிரிந்து வேறு வேறு பொருள்களைத் தருமாறு இயற்றப்பட்ட இச்செய்யுளின் பொழிப்புரை இது:

> 'நீங்காத மனக்கவற்சி நீங்குவது எந்நாளிலோ சொல்; தான் உலவித்திரிகின்ற கானகத்தின் வழியிலே வேட்டுவர் கட்டிவைத்த வலையினிடத்தே அகப்பட்டுக்கொண்ட ஒருமானைப்போல் உணர்வு திரிபுற்று நின்று, என்னைப் பழிக்கு உள்ளாக்க வல்லை என்மனமே! உள்ளம்விரிந்து வழுத்துகின்றிலை, வேலையொத்த விழியினளாய்ச் செல்வத்தைத்தரும் அலைமகளாகிய உமைப்பிராட்டியார்க்குக் கணவனாகியசிவபிரான் தங்கியிருக்கும் பழமலையை'

மனமே! அலைமகளிறை தாழ் பழவெற்பினைப் பாவிலை; (அதனால்) ஒழியாக்கவலை யொழிவதென்றோ சொல்! வலையிடைப்படுமானின் மயங்கிநின்று பழியாக்கவல்லை என வினைமுடிவு செய்க.

இச்செய்யுளைச் சொன்ன அளவிலே, சிறந்த தமிழறிவுடையாரும் இதன்பொருளை உடனே அறியாது திகைத்துப், பின்னர்த் தமதறிவை அதன்கண்உய்த்து, ஒவ்வோரடியின் முதலிருசீர்ச்சொற்களையும் பலவகையாலெல்லாம் பிரித்துப் பிரித்துப்பார்த்து, அதன்பின் இதன்பொருள்களை உணரவல்லராவர். இதனை முதற்கட்பயில்வார் இதன்சொற்களை அங்ஙனம் பலவகையாற்பிரித்து வருந்திப், பின்னர் இதன்பொருளை அறிதல்போலவே இச்செய்யுளை அமைக்கப் புகுந்த புலவரும் முதலிற் றாங் கருதிய பொருளைத் தாங்கருதியவாறே அமைக்க இயலாதவராய், முதலிருசீர்ச்சொற்கள் பலவகையிற்பிரிந்து பலவாறு பொருடருமாறு பலவகையால் வருந்தியமைத்து, அங்ஙனம் அமைக்கப்பட்ட சொற்பொருள்கட்கேற்ப ஏனைச் சொற்பொருள்களைத் தொடுத்து இச்செய்யுளை மிகவருந்தி

யமைத்தாராவர். இங்ஙனமெல்லாம் வருந்தியமைத்தும், இச்செய்யுளும் இதன்பொருளும் இறைவன் மேலனவாயிருந்தும், இவை இதனை ஓதுவாருள்ளத்தை உருக்கவல்லனவாயில்லை. மற்று, இங்ஙனமெல்லாஞ் சொற்படுகரிற்கிடந்து அலக்கண் உறாது, இறைவன்பால் நெஞ்சம் நெக்குருகி மாணிக்கவாசகப் பெருமான் தாம் கருதிய பொருள்வழியே கரைந்துரைத்தாகிய,

> "அழுகேன் நின்பால் அன்பாம் மனமாய் அழல்சேர்ந்த
> மெழுகே அன்னார், மின்னார் பொன்னார் கழல்கண்டு
> தொழுதே யுன்னைத் தொடர்ந்தா ரோடுந் தொடராதே
> பழுதே பிறந்தேன், என்கொண்டுன்னைப் பணிகேனே"

என்னுந் திருவாசகச்செய்யுளை, மேற்காட்டிய பழமலையந்தாதிச் செய்யுளோடு ஒருங்குவைத்து ஒப்பிட்டுப்பார்மின்கள்! பழமலையந்தாதிச் செய்யுள், தன்னை ஓதுவார் எத்துணைத் தமிழறிவிற் சிறந்தாராயிருப்பினும் அவர்க்குத் தன்பொருளை எளிதிற் காட்டமாட்டாதாய்க் கருகிநிற்பப், பிற்காட்டிய திருவாசகச்செய்யுளோ, தன்னையோதுவார் தமிழறிவிற் சிறவாராயிருப்பினும் அவர்க்குத் தன்பொருளைத் தன்னை அவரோதும் அப்பொழுதே தெளிபளிங்கின் றெண்ணீரெனத் தெளியக்காட்டி அவரது நெஞ்சத்தை நீராய் நெகிழ்த்தி ஒளிர்ந்து நிற்றல் காண்க. மேற்றந்த பழமலையந்தாதிச் செய்யுட் சொற்களைப் பிரித்துப் பொருள்விளக்கிய வாறுபோல், இத்திருவாசகச் செய்யுளைச் சொற்பிரித்துப் பொருள்விளக்கவேண்டிய இடர்ப்பாடில்லாமையும் அறிந்துகொண்மின்கள்! திருவாசகத்தைப் போலவே, பண்டைச்செந்தமிழ்ச் சான்றோர் இயற்றிய நூற்பாக்களும், இடைக்காலத்துப் பெரியார் இயற்றிய நூற்பாக்களும் பெரும்பாலும் இடர்ப்பாடின்றிப் பொருள்சென்ற வழியே சொற்சென்று தம்மையோதுவார்க்கும் பயில்வார்க்கும் அறிவும் இன்பமுமாகிய பெரும்பயன்றந்து பிறங்குவனவாகப், பிற்காலத்துப்புலவர்கள் இயற்றிய நூற்பாக்களோ சொற்செருகப்பட்ட புழைவழியே பொருள் துறுத்தப்பட்டுத் தம்மையோதுவார்க்கும் பயில்வார்க்கும் பொருட்பயன் றருவனவல்லவாய் இருண்டுகிடத்தல் பகுத்தறிந்து கொள்ளற்பாற்று. வெறுஞ்

சொன்மயக்குடைய செய்யுட்கள் இத்தகையன சில பெரும் பொருட்டொடர் நிலைகளில் (காவியங்களில்) ஆங்காங்கு அருகிவருமாயின் அதனைக் குற்றமாகக் கருதுதல் ஆகாது. ஆனால், இஞ்ஞான்றைப் புலவர்கள் இயற்றிய நூல்கள் பெரும்பாலும் இத்தகைய சொற்றொடர் நிலைகளான அந்தாதிகள், கலம்பகங்கள், உலாக்கள், கோவைகள் முதலியனவாகவே காணப்படுகின்றன. இவைதம்மைப் பயிறலாற் பெரும்பயன் விளையாமை இவைதம்மை நுண்ணறிவினாற் சிறிது பயின்று பார்ப்பினும் நன்கு விளங்கும். இத்தன்மையவான பயனில் நூல்கள், பண்டைச் செந்தமிழ்க்காலத்திலும் இடைக்காலத்திலும் அருகியல்லது இயற்றப்படாமையுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று.

இனிப், பொருள்வகையாலும் பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவர் தமிழுக் கிழைத்ததீங்கு பெரிதென்பது காட்டுவாம். முற்காலத்துப்புலவர்கள் இயற்கைத் தோற்றங்களையேனும் மக்கள் இயல்புகளையேனும் பாடப்புகுந்தால், உண்மைக்குமாறாகாமல் ஓவியம் வரைந்துகாட்டினாற்போல் அவைதம்மை நம் அகக்கண்ணெதிரே விளங்கக்காட்டுவர். அவர்பாடிய தோற்றங்களையும் மாந்தர்தம் நிலைகளையும் நாம் நேரேசென்று காண்டல் கூடுமாயின், அவை அவர் பாடியவாறே யிருக்கக்கண்டு வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் எய்துவம். அவர்பாடியவெல்லாம் அங்ஙனம் பட்டாங்கு மொழியும் பெற்றியவாயிருத்தலைச் சில செய்யுட்காட்டி விளக்குவாம். காவற்பெண்டு எனப்பெயரிய நல்லிசைப் புலமைவாய்ந்த நங்கையாரை, அவர்க்கு நண்பரான மற்றொருமாதரார் காணவந்துழிக், காணவந்த அவ்வம்மை தமதில்லினுள்ளே புகுந்துநின்றபரிசும், நின்று தம்மகனைப்பற்றி அவர் உசாவியபரிசும், அதற்கு அந்நங்கையார் கூறிய விடையும் அக்காவற்பெண்டு என்னும் அவரே பாடிய செய்யுள் உருவிற் சிறிய தொன்றாயினுந் தன்னகத்தடங்கிய பொருட் பொலிவால் எத்துணைப் பெரியதாய் இலங்குகின்றது! அது வருமாறு:—

“சிற்றில் நற்றூண் பற்றி, நின்மகன்
யாண்டுளனோ என வினவுதி; என்மகன்
யாண்டுளனாயினும் அறியேன்; ஓரும்
புலிசேர்ந்து போகிய கல்அளை போல
ஈன்ற வயிறோ இதுவே;
தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத்தானே!” (புறநானூறு, அசு)

“எனது சிறியவீட்டிலே நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் அழகிய தூணைப் பிடித்து நின்றுகொண்டு ‘நின்மகன் எவ்விடத்தே இருக்கின்றான்?’ என என்னைக் கேட்கின்றாய்; என்மகன் எவ்விடத்திலிருக்கின்றானாயினும் யான் அதனை அறியேன்; ஒருபுலியானது படுத்துக்கிடந்து பின் விட்டுப்போகிய மலைமுழைஞ்சு (குகை)போல அவனைப் பெற்றவயிறோ இது; என் மகனோ போர்க்களத்தின்கண்ணே காணப்படுவன்.” என்பது மேலைச்செய்யுளின் பொருளாகும். காவற்பெண்டு என்னும் புலவர்பெருமாட்டி ஆறடியில் அடக்கிப்பாடிய இவ்வகவற்பா எத்துணை அழகும் அறிவும் வாய்ந்து மிளிர்கின்றது! தம்மைக் காணவந்தமாது தமது இல்லிலே ஒருதூணைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்ற நிலையை முதலில் அறிவிக்கின்றார்; இங்ஙனம் அறிவிக்குங்கால், தமது இல்லம் பெரியதொரு மாளிகையாயிருந்துந் தாழ்மைதோன்ற அதனைச் சிறிய இல் என்கின்றார்; உண்மையிலே அஃதொரு சிறுகுடிலாயிருந்தால் அதன்கண் அழகிய தூண்கள் நிறுத்தப்பட்டிருத்தல் ஆகாமையால், அம்மையார்து இல்லம் பெரியதொன்றேயாதல் திண்ணம். வந்த அம்மாது தம்மகன் எங்கேஉளன் எனவினாயதற்கு, அவனிருக்குமிடந் தமக்கு உறுதியாய்த் தெரியாதேனும், அவன் போர்க்களத்திலேதான் இருக்கற்பாலன் என ஒரு குத்துமதிப்பாய் மறுமொழி தருகின்றார். இவ்வாறு மறுமொழி தருகின்றுழி, அப்புதல்வனை ஈன்ற தம் வயிற்றைச்சுட்டிக்காட்டி, அதற்கு, ஒரு புலிகிடந்து துஞ்சிப்போகிய மலைமுழைஞ்சினை உவமை சொல்லுகின்றார். இவ்வாறுஅவர்சொல்லிய இச்செய்யுளில், அழகிய தூண்கள் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் ஒருசிறந்த இல்லத்தின் உருவமும், அதனுள் தம்மைக் காணவந்த ஒரு மாது அத்தூண்களில் ஒன்றை ஒருகையாற் பற்றிக்கொண்டு தம்மகனைக்குறித்து வினவியநிலையுந், தம்மகன் போராண்மையிற்சிறந்து தம்மைப்பிரிந்துபோய்ப் போர்க்களத்தில் மறஞ்

சிறந்து நிற்குந்தோற்றமும், அவனை ஈன்ற தம்வயிற்றுக்கு உவமையாகக்காட்டிய புலிகிடந்து துஞ்சிப்போன மலைமுழைஞ்சின் தனித்தோற்றமும் ஓவியத்தில் வரைந்துகாட்டினாலென நமதுளக்கண்ணெதிரே விளக்கமாய்த் தோன்றி நம்மை இன்புறுத்துதல் நோக்குமின்கள்! இங்ஙனஞ் சில சொல்லிற் பல பொருட்டோற்றமும் உலகஇயற்கை மக்களியற்கையில் உள்ளவாறே எழில்கெழும எழுதிக்காட்டும் பேரறிவாற்றல் பண்டை நல்லிசைப்புலவரெல்லார்மாட்டும் வீறி விளங்காநிற்கின்றது.

இனிப், பண்டைச்செந்தமிழ்ப் புலவரேயன்றி, இடைக்காலத்துவந்த தமிழ்ச்சான்றோரும் உலகஇயற்கை மக்களியற்கையை அவையிற்றின் உண்மைக்கு மாறாகாமலே ஓவியத்தில் வரைந்து காட்டுவதுபோற் காட்டி அரும்பெருஞ் செய்யுட்கள் இயற்றிவந்தனர். இதற்கு, மணிமொழிப்பெருமான் அருளிச்செய்த திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் என்னுந் தமிழ்த்தேன் நிறைந்த பொலன்குடத்திருந்து ஒரு நறுந்திவலையினை எடுத்து ஈண்டு நுஞ்செவிவாய்ப் பெய்குதும்:

“ஈவிளையாட நறவிளை வோர்ந்தெமர் மால்பியற்றும்
வேய்விளையாடு வெற்பா! உற்றுநோக்கி எம்மெல்லியலைப்
போய்விளையாடலென்றாள் அன்னை;அம்பலத்தான்புரத்தில்
தீவிளையாடநின்றே விளையாடிதன் திருமலைக்கே”

என்னும் இச்செய்யுள், ஒரு மலைநாட்டுத் தலைவி தன் மகளுக்கும் பிறனொருவனுக்கும் இடையே மறைவில் நிகழ்ந்துவருங் காதலொழுக்கத்தினைத் தன் மகடன் வடிவ வேறுபாடுகளை உற்றுநோக்குமுகத்தால் உய்த்தறிந்து, ‘இனி நீ அம்பலத்தான் மலைக்கண்ணே சென்று விளையாடல்வேண்டாம்’ எனக்கூறி அவளைத் தடைசெய்துவிட்டாள் என்னுஞ் செய்தியை அப்பெண்ணின்தோழி அவடன்காதலனுக்கு அறிவித்து, அவன் அவளைக் காலந்தாழாதே மணஞ்செய்துகொள்ளல் வேண்டுமென அவனுக்குக் குறிப்பாக உணர்த்தும் முறையில் இயற்றப்பட்டிருக்கின்றது. இதன்கட் டோழி தலைவனை முதலில் முன்னிலைப் படுத்துகின்றுழி, அவனும் ஒரு மலைநாட்டுக்குத் தலைவன் என்பது புலப்பட அவனை ‘வெற்பா’ என்றழைக்

கின்றாள்; அங்ஙனம் அழைக்கும்வழி, அவனது மலைக்கண்ணே தேனீக்கள் மேலெழுந்து சுற்றிச்சுற்றிப் பறத்தலைக்கண்டு, அதன்கண் அத்தேனீக்கள் கட்டிய தேனடை தேன் நிரம்பிவிட்டதனையுணர்ந்து, செங்குத்தான அம்மலைமுகட்டின் ஒரு புறத்தே தொங்கும் அத்தேனடையினை எடுக்கல்வேண்டித் தன் சுற்றத்தாரான வேட்டுவர் கண்ணேணியினைச் செய்கின்றனர் என நுவல்கின்றாள். மால்பு என்பது கண்ணேணி; அதாவது நீண்ட ஒரு பச்சைமூங்கிலை யெடுத்து, அதன் கணுக்களின் நெடுக உள்ள கிளைகளை ஒருசாண் விட்டு நறுக்கி அமைப்பது; இங்ஙனம் அமைத்த அம்மூங்கிற்கோலைச் செங்குத்தான ஒருமலையின்புறத்தே சார்த்திவிட்டால், அதன் கணுக்கள் நெடுக ஒருசாண் நறுக்கிவிடப்பட்ட கிளைகளிற் காலை வைத்து வைத்தேறி எவ்வளவு உயரமான இடத்தின் உச்சிக்கும் வேட்டுவர் ஏறிவிடுவர். இங்கே அத்தலைமகனது மலையினுச்சியிள் உள்ள தேனடையில் தேன் நிரம்பிவிட்டதனை, அத்தேனடையின் மேலெழுந்து சுழன்றுபறக்குந் தேனீக்களின் இயக்கத்தாற் கண்டுணர்ந்து தன் உறவினரான வேட்டுவர் அதன் றேனை யெடுக்கக் கண்ணேணி அமைக்கின்றனரெனத் தோழி கூறிய உரையினுள்ளே, ‘நினக்கும் நின்காதலிக்கும் இடைநிகழும் இக்காதலொழுக்கத்தினை எம்வேட்டுவச் சுற்றஞ் சில குறிப்பான் அறிந்து நின்காதலியை மணஞ்செய்துகொடுத்தற்குரிய முயற்சிகளைச் செய்கின்றனர்; அதனால் நீ அவளை விரைந்து மணம்புரிதல் வேண்டும்’ என்னுங் குறிப்புப்பொருளும் அடங்கிநிற்றல் காண்க. இச்செய்யுள் நான்கடிகளால் அமைக்கப்பட்ட சிறிய வடிவினதாயிருந்தும் ஆழ்ந்தபொருள் பெரிதுடைத்தாய், நம் அகக்கண்ணெதிரே இயற்கைக் காட்சியினையும் மக்கள் நிலையினையும் முறைபிறழாமல் இனிது விளங்கக்காட்டுதல் நினைவிற்பதிக்கற்பாற்று. ஒரு மலைமுகட்டிலே தேனடை யொன்று தொடுக்கப்பட்டிருத்தலும், அதனைத் தொடுத்து அதன்கட் டேனை நிரப்பிய தேனீக்கள் தமக்குணவு நிறைய இருத்தலால் மகிழ்ச்சிமிக்கு அவ்வடையினைச் சுற்றிச் சுற்றிப்பறத்தலும், அதுகண்ட அம்மலைவாணரான குன்றவர்கள் அவ்வடையிலுள்ள தேனை எடுத்துக்கொள்ளுதற்காக

அம்மலைக்கண் வளர்ந்த மூங்கிலொன்றைவெட்டிக்கொணர்ந்து ஒரு கண்ணேணி இயற்றுதலுந், தன் தலைமகளின் அன்னை அவடன் வடிவவேறுபாட்டை உற்றுநோக்கி அவள் காதல் வயப்பட்ட உள்ளமுடையளாயிருத்தலை உணர்ந்து இனி 'நீ அம்பலத்தான் மலையிற்போய் விளையாடாதே' எனத் தடை செய்ததனைத் தோழி அவடன் காதலனுக்கு அறிவித்தலும் இஃது எத்துணை உண்மையாக எத்துணை அழகாக நம் உளக் கண்ணெதிரே கொணர்ந்து காட்டுகின்றது!

இங்ஙனமே, இடைக்காலத் தாசிரியர்களில் முதற்றோன்றியவர்களான **இளங்கோவடிகளுங் கூலவாணிகன் சாத்தனாருந்** தங்காலத்துநிகழ்ந்த கோவலன் கண்ணகி வரலாறுகளும், மணிமேகலை உதயகுமரன் வரலாறுகளுமாகிய மெய்ந்நிகழ்ச்சிகளையே யமைத்துச் **சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை** என்னும் பெரும்பொருட் டொடர்நிலைகளைக் (காப்பியங்களை) இயற்றினர். வடநாட்டு ஆரியமொழியின் வழியே புனைந்துரைப் பொய்க்கதைகள் இத்தமிழ்நாட்டுட்புகுந்து தமிழ்மக்களின் மனநிலையைச் சிதைத்தற்கு முன்னெல்லாந், தமிழாசிரியர் அனைவரும் மெய்ந்நிகழ்ச்சிகளைப் பாடுதலிலேயே கடைப்பிடியாய் நின்றனர். ஒரோவொருகாற் றமிழ்ப்புலவர் சிலர் ஆரியர்கொணர்ந்த பொய்வழக்கினைப்பருகி அறிவுமயங்கி அப்பொய்யினை மெய்யாகப் பிறழக்கொண்டு 'பாரதம்,' 'சூளாமணி,' 'கொங்குவேள்மாக்கதை,' 'குண்டலகேசி,' 'வளையாபதி,' 'சீவகசிந்தாமணி,' 'இராமாயணம்' முதலான பொய்ந்நூல்களை ஆக்கினாராயினும், மெய்கூறுதலிலேயே மெய்யுணர்தலிலேயே பழகிப்போந்த பழையதமிழ்மக்கள் உள்ளத்திற்கு அவை இன்பம் பயவாமையின், அவை பெரும்பாலும் வழங்காதேபோயின; அன்றி ஆரியர்வயமான பேதைமாக்கள் குழுவிலே அருகிவழங்கின. இதனாலன்றோ திருவள்ளுவர் காலத்தை யடுத்துத்தோன்றிய 'பெருந்தேவனார்' என்னுந் தமிழ்ப்புலவர் வடமொழியிலிருந்து பாரதக்கதையைத் தமிழிலே மொழிபெயர்த்தியற்றியும், அந்நூல் இங்குவழங்காமலே அழிந்துபோயிற்று. இப்பாரதக்கதையினும் பொய்ம்மை நிறைந்ததாயிருத்தல்பற்றி வடமொழியிலுள்ள இராமாயண கதையைப் பண்

டையாசிரியர், இடைக்காலத்தாசிரியர் எவருந் தமிழில்மொழிபெயர்த்துச் செய்திலர். இற்றைக்கு எழுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த கம்பரென்னும் புலவராற் பாடப்பட்ட இராமாயணம், வடமொழியிலுள்ள வான்மீகிராமாயணத்தைப் பார்த்துச் செய்யப்பட்டதாயினும், அதனினும்பார்க்கப் பொய்ம்மை நிறைந்ததாய்ப், பழைய தமிழாசிரியர் கைக்கொண்ட இயற்கை வழக்கொடுமாறுபட்டதாய்த்தோன்றினமையின், அக்கம்பர்க்குப் பிற்பட்டிருந்த சிறந்த உரையாசிரியர்களாலும் அஃது ஏற்றுக்கொள்ளப் படாததாயிற்று. இங்ஙனமாக இவ்விடைக்காலத்து நடுவிலும் இதன் இறுதியிலும் இருந்த தமிழ்ப்புலவர் சிலரால் வடமொழிப்பொய்வழக்குத்தழீஇ ஒரோவொருகால் இயற்றப்பட்ட சூளாமணி, சிந்தாமணி முதலான பொருட்டொடர் நிலைகள் பெரும்பாலும் பொய்க்கதைகளை அடிப்படையாக்கொண்டு செய்யப்பட்டமையாற்றான், பண்டைத் தமிழாசிரியர் சென்ற மெய்ந்நெறியே செல்லுங் கடப்பாடுடையரான ஆசிரியர் சேக்கிழார் உண்மைநாயன்மாரின் அரிய அருள்வாழ்க்கைவரலாற்றுண்மைகளைப்பலவாற்றானுந் துருவியாராய்ந்து **திருத்தொண்டர்புராணம்** என்றும் **பெரியபுராணம்** என்றும் வழங்குஞ் செந்தமிழ்ச் செய்பொருட்டொடர் நிலையினை இயற்றியருளினர். இடைக்காலத் துவக்கத்திலெழுந்த 'சிலப்பதிகாரம்,' 'மணிமேகலை' தவிர ஏனைப்பெருட்டொடர் நிலைகளுள் எதுவும், பிற்காலத்துத்தோன்றிய 'கம்பராமாயணம்,' 'கந்தபுராணம்,' 'வில்லிபுத்தூரர்பாரதம்,' 'நைடதம்' முதலியனவும், பெரியபுராணம் என்னுஞ் சுடரொளிஞாயிற்றின்முன் மின்மினித்துணையும் விளங்கா வென்பது நடுநின்று உண்மையை உள்ளவாறு ஆராய்வாரெவர்க்குந் தெற்றென விளங்கற் பாலதேயாம்.

மேலும், இடைக்காலத்தும் பிற்காலத்துந் தோன்றிய இந்நூல்கள் வர வர வடசொற்களை மிகுதியாய் எடுத்தாண்டு, பல்லாயிரந் தனிச்செந்தமிழ்ச்சொற்கள் வழக்குவீழ்ந்தொழிதற்கும் இடஞ்செய்தன. இங்ஙனஞ் சொல்வகையாலும் பொருள்வகையாலுந் தமிழ்க்குந் தமிழ்மக்களது அறிவுவிளக்கத்திற்கும் பேரிடர்பயப்பனவாயும் அவற்றைக்கவிந்த பொய்ந்நூல்களாயும் எழுந்த இருட்பெரும் பரவையினைக்கிழிந்தமெய்ந்நூல்கள் **சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெரியபுராணம்** என்னுஞ் செம்பொருட் செந்நூல்களேயாம்; இவை தோன்றித் தஞ் செஞ்சுடர்க்கதிர்களை எங்கும் பரப்பியதில்லையாயின், இத்தமிழ்நாடு பொய்யும் அறியாமையுமாகிய திண்ணிருளாற்

கலரப்பட்டுத் தன் பண்டைநாகரிகத்தினை ஒருங்கே இழந்து போயிருக்கும்! மற்று, அஃது அங்ஙனம் ஆகாமைப்பொருட்டு இம்மெய்ந்நூல்களை இதன்கண் இடையிடையே தோற்றுவித்த இறைவன்றன் அருட்டிறம் பெரிது! பெரிது!

அஃதொக்கும். பிற்காலத்துத் தோன்றிய பொருட்டொடர் நிலைகளிற் பெரும்பாலன உண்மையில் நடவாப் பொய்க் கதைகண்மேல் எழுந்தனவாயினும், அவையிற்றிற் காணப்படும் இலக்கியச்சுவை பயில்வார்க்கு இன்பம் பயத்தலின், அதுபற்றி அவை பாராட்டற்பாலனவல்லவோ வெனின்; அல்ல. அந்நூல்களை ஆக்கிய புலவர்கள், தாம்பாடுதற் கெடுத்துக்கொண்ட கதைகளில் மெய்இவை பொய்இவை யென்று ஆராய்ந்துரைத்தவரல்லர்; கதை பொய்யேயாயினும் அவற்றால் அறியப்படும் உறுதிப்பொருள்கள் இவையென்பது தேற்றிப் பாடினவருமல்லர். பொய்யான கதைகளை ஆராயாது மெய் யெனக்கொண்டு தாம் நம்பியதல்லாமலும், அவற்றைப் பயில்வார் கேட்பாரெல்லாரும் அங்ஙனமே நம்புமாறுசெய்து உலகத்திற் பொய்யைப்பரப்பி மெய்யே விளங்கவொட்டாமலுந் திரிபுபடுத்தினர். அவ்வாறு பொய்யை மெய்யாக நம்புவதிலும் அதனைப்பிறரும் நம்புமாறு செய்வதிலுமே பிற்காலத்துப் புலவரிற் பெரும்பாலார் அழுந்திப் பழகிவிட்டமையால், அவர் கதையைவிட்டு இலக்கியச்சுவை தோன்றக்கூறுமிடங்களிலும் மெய்யுரை பகரமாட்டாராய்ப் பொய்யே கூறுவாராயினர். மற்றுப், பண்டைத் தமிழாசிரியர்களும், அவர்வழி பேணிய இடைக்காலத்தாசிரியர் சிலரும் யாண்டுந் தாம் மெய்யே காண்பதொடு, தாங்கண்ட மெய்யையே பிறர்க்குங் காட்டுவாராய்த் திகழ்ந்தமையின், அவர் இலக்கியச்சுவை தோன்றக் கூறுவனவும் இயற்கை நிகழ்ச்சியொடு முழுதொத்து மெய்யாகவே மிளிர்கின்றன. இவ்வேறுபாட்டினை இரண்டு எடுத்துக்காட்டுகளான் விளக்குதும்: கொல்லிமலையாண்ட வல்வில் ஓரி என்னுந்தலைவனைப் பாடிய பழந்தமிழ்ப் புலவர்பெருமானான வன்பரணர் அவனது விற்றொழிலாண்மையினைச் சிறந்தெடுத்துக் கூறுதற்குப்புகுந்து,

"வேழம்வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி
பேழ்வாய் உழுவையைப் பெரும்பிறிது உறீஇப்
புழற்றலைப் புகர்க்கலை உருட்டி உரற்றலைக்
கேழற் பன்றி வீழ அயலது
ஆழற் புற்றத்து உடும்பிற் செற்றும்
வல்வில் வேட்டம் வலம்படுத்திருந்தோன்" (புறம், கஙஉ)

என்று அதனை வியந்துபாடியிருக்கின்றார்; இதன்பொருள் வருமாறு:- 'யானையைக்கொன்று கீழேவிழச்செய்த, சிறந்த நாணினின்றும் விடுக்கப்பட்ட அம்பானது பெரியவாயினையுடைய ஒரு புலியை ஊடுருவி இறக்கப்பண்ணித், துளையுள்ள கொம்புகளைத் தலையில் உடைய ஒரு புள்ளிமான் கலையைக் கீழே உருளப்படுத்தி, உரல்போலுந் தலையினையுடைய காட்டுப் பன்றி யொன்று நிலத்தே வீழுமாறுசென்று, பக்கத்தே உளதாகிய ஆழ்ந்த புற்றின்கட்கிடக்கும் உடும்பின் உடம்பிலே பட்டுநிற்கும் அத்துணை வலிய வில்லாண்மை வேட்டத்தில் வெற்றியையுண்டாக்கி யிருந்தவனான ஓரி!' என்பது. இங்ஙனம் ஓரியென்னும் மலையரசன் ஓர் யானையைநோக்கி எய்த அம்பானது அவ்வியானையைக்கொன்று கீழே வீழ்த்திய தல்லாமலும், அது தான்சென்ற கடுவிசையினால் தான்சென்ற வழியின்கண் ணிருந்த ஒரு புலியின் திறந்தவாயினுள் நுழைந்து அதனை ஊடுருவிப்போய்ப் போகும் நெறியில் எதிர்ப்பட்ட ஒருபுள்ளிமானையும் உருட்டிவிட்டு, அதன்பின் ஒருகாட்டுப் பன்றியையுங் கீழ்விழச்செய்து, அவ்வளவிற் றன்விசை குறைதலின், அப்பன்றிவீழ்ந்த பக்கத்தேயுளதான ஒருபுற்றின்கட் கிடந்த ஓர் உடும்பின் உடம்பிலேபட்டு நின்றதுஎன, அவ்வம்பை எவிய அவனது விற்றொழில் வல்லமையினையும், அதனைப் புலப்படக்காட்டும் அவ்வம்பினது விசையினையும் ஆசிரியர் வன்பரணர் நன்கெடுத்துக்காட்டினார். இதன்கண் இயற்கைக்கு மாறாகக் கருதற்பாலது ஏதுமேயில்லை. ஏவப்பட்ட மிகக்கூரிய அம்பு, எவியவனது பேராற்றலாற் கடுவிசையிற்சென்று ஓர் யானையை யூடுருவிப்போய்ப், பின் அவ்வியானையை நோக்கித் திறந்தவாயுடன்வந்த ஒரு புலியின்வாயினுள்ளே நுழைந்து அப்புலியினையுங் கீண்டுசென்று, அவ்வளவிற் றனது விரைவு சிறிது சிறிது குறைதலின் எதிர்ப்பட்ட ஒரு புள்ளிமானைக் கீழே உருளச்செய்து, அதன்பின் ஒரு காட்டுப்பன்றியைக் கீழ்விழமோதிக், கடைசியாக அதன்பக்கத்தேயிருந்த ஒரு புற்றினுள்ளே நுழைந்து அங்கே கிடந்த ஓருடும்பின்மேற் றைத்து நின்றுபோதல் நிகழக்கூடியதேயாம்.

மற்றுப், பிற்காலத்துப் புலவரான கம்பர் அங்ஙனமே இராமனது விற்றொழிலாண்மையினைப் புலப்படுத்துதற்குப் பாடிய இரண்டுசெய்யுட்களையும் அவற்றின் பொய்ம்மையினையும் ஈண்டெடுத்துக் காட்டுதும்:-

"அலையுருவக் கடலுருவத் தாண்டகைதன் நீண்டுயர்ந்த
நிலையுருவப் புயவலியை நீயுருவ நோக்கு ஐயா!

உலையுருவக் கனல்உமிழ்கண் தாடகைதன் உரம்உருவி
மலையுருவி மரம் உருவி மண்உருவிற்று ஒருவாளி"
"ஏழுமாமரம் உருவிக் கீழ்உலகமென்று இசைக்கும்
ஏழும் ஊடுபுக்கு உருவிப் பின்உடன் அடுத்துஇயன்ற
ஏழு இலாமையின் மீண்டது அவ்விராகவன் வாளி."

இவ்விரண்டனுள் முதற்செய்யுள் இராமனது வில்லாண்மையினை அவனை யுடனழைத்துச்சென்ற விசுவாமித்திரர் சனக மன்னனுக்கு எடுத்துரைக்கும் நிலையில் வைத்துக் கம்பராற் பாடப்பட்டிருக்கின்றது. அதன்பொருள் வருமாறு:-

'அலைகளையே தனக்கு உருவமாய்க்கொண்ட கடலைப்போலும் நீலநிறத்தினனும் ஆண்மைக்குணத்தினனுமான இராமனுடைய நீண்டு நிமிர்ந்த நிலையினையே வடிவாகவுடைய தோள்களின் வலிமையை நீ ஊடுருவப்பார்த்தல்வேண்டும் ஐயனே! கொல்லனது உலைக்களத்திலே செக்கச்சிவந்து தோன்றுங் கனலையொப்பத் தீயைக் கக்குங் கண்களையுடைய தாடகையென்னும் அரக்கியின் மார்பைத் துளைத்துச்சென்று, அதன்மேலும் மலையினையுந் துளைத்துப்போய், அதனாலுந் தன்விசை அடங்காமையின் மரத்தினையுந் துளைத்துஏகிப், பின்னும் அது குறையாமையின் நிலத்தினையுந் துளைத்தோடியது அவன் ஏவிய ஒருகணை.'

இப்பொருளைச் சிறிதறிவுடையாரும் உற்றுநோக்குவராயின், இஃது எத்துணைப் பொய்ம்மை நிறைந்ததாயிருக்கின்றதென்பதனையுணர்ந்து அதன்கண் அருவருப்பு எய்துவர். இராமன் ஏவிய ஓர் அம்பு தாடகைதன் மார்பைத் துளைத்துச் சென்றிருக்கலாம். ஆனல், அஃது அதன்பின் ஒரு மலையினைத் துளைத்துச்சென்றதென்றதும், அதன்பின்னும் ஒரு மரத்தையோ பல மரங்களையோ துளைத்துப்போயதென்றதும், அதனாலும் அதன்விரைவு குன்றாமல் இந்நிலத்தையே ஊடுருவி ஏகியதென்றதும் இயற்கைநிகழ்ச்சியிற் காணப்படாத, கருதுதற்குங் கூடாத பெரும்பொய்யாயிருக்கின்றனவல்லவோ! இருப்புக் கோலிற்செய்த ஒருகணை மலையைத் துளைத்துச்செல்லுதல் கூடுமோ! அதனைத் துளைத்தபின்னுந் தன்விரைவுங் கூர்மையும் மழுங்காமல் மரங்களையுந் துளைத்துப், பின்னர் இந்நிலவுலகத்தையுந் துளைத்து அப்பாற்போகியதென்றது எத்துணைப் பெரும் புளுகாயிருக்கின்றது! இதனை நன்குணர்ந்து பார்மின்கள் அறிவுடையீர்! ஒருவனது வலிவை, ஒரு பொருணிகழ்ச்சியைச் சிறப்பிக்க 'உயர்வுநவிற்சி' சொல்லுங்கால் இங்ஙனம் இயற்கைக்கு முழுமாறுபாடுண்டாகச் சொல்லுவது நல்லிசைப்புலமையாகுமா? கூர்ந்துபாருங்கள்!

மற்று, மேலெடுத்துக் காட்டிய பழந்தமிழாசிரியரான வன்பரணர் ஓரியினது வில்லாண்மையை வியந்துபாடிய அரிய செய்யுளிற் காணப்படும் 'உயர்வுநவிற்சி' உலக இயற்கைக்கு எத்துணைப்பொருத்தமுள்ளதாய் விளங்கி நமக்குத் தோறுந்தொறும் ஆராமகிழ்ச்சியினைத் தருகின்றதோ, அத்துணைக்கு இயற்கையொடு பொருந்துவதிலதாய்க் கம்பர் கூறும் இவ்வுயர்வுநவிற்சி நினைக்குந்தொறும் நமக்குப் பேரா வெறுப்பினையே விளைக்கின்றது!

இன்னும், ஆசிரியர் வன்பரணரது செய்யுளில் மற்றுஞ் சில நட்பங்களுந் தோற்றங்களும் ஓவியத்தில் வரைந்து காட்டினாலென நமதுளக்கண்ணெதிரே தோன்றி நம்மை இன்புறுத்துதலும் அறியற்பாற்று. ஓர்மன்னன் ஒரு வேழத்தை நோக்கியெய்த கடுங்கணை அவ்வேழத்தை ஊடுருவிப்போய், அதனைக்கொல்லுதற்கு அங்காந்தவாயுடன்வந்த ஒரு புலியையுங்கொன்ற நிகழ்ச்சியும்; அதன்பின் துளையுள்ள கொம்புகளையுடைய புள்ளிமான் ஒன்றையும் உருட்டி, அதன்பின் உரல்போலுந்தலையினையுடைய ஒரு காட்டுப்பன்றியையும் வீழ்த்திய நிகழ்ச்சியுங்; கடைசியாக அப்பன்றியின் பக்கத்தே ஒருபுற்றினுள்ளே அடங்கிக்கிடந்த ஓர் உடும்பின் உடம்பிற்சென்று தைத்து அவ்வளவில் நின்றுபோன நிகழ்ச்சியும்; இயற்கையில் உள்ளவைகளை உள்ளவாறே கைவல்லான் ஒருவன் வரைந்து காட்டும் ஓவியங்கள்போல் நம்மகக்கண்ணெதிரே தோன்றுகின்றமையுங் காண்மின்கள்! இத்தகைய இயற்கைத்தோற்றவனப்பு மேற்காட்டிய கம்பரது செய்யுளிற் சிறிதும் இல்லாமையும் நோக்குமின்கள்!

இனி, இராமன் ஏழுமாமரங்களைத் துளைத்தற்கு ஏவிய ஓர் அம்பு அவைதம்மைத் துளைத்துச் சென்றதாகக் கம்பர் கூறும் இரண்டாவது செய்யுட்பொருள் வருமாறு:-

'அவ்விராமன் தனது வில்லினின்றுந் தொடுத்துவிட்ட ஒரு கணையானது ஏழுபெரிய மாமரங்களையுந் துளைத்துச் சென்று, அதன் பின்னுந் தனதுகடுவிசை சிறிதுங் குறையாமையின், கீழுலகம் என்று சொல்லப்படும் ஏழினையும் நடுவேபுகுந்து துளைத்துப்போய்ப், பின் அக் கீழ் ஏழ் உலகங்களை உடன் அடுத்துத் தொடர்பாக உள்ள வேறு ஏழ்உலகங்கள் இல்லாமையினாலேதிரும்பி வந்தது'

என்னும் இப்பொருளை நோக்குங்காற், கம்பர் மேலெடுத்துக் காட்டிய முதற் செய்யுளிற் புளுகியதினும் பன்மடங்கு மிகுதியாக இச்செய்யுளிற் புளுகிவிட்டனரென்பது நன்குபுலப்படுகின்றதன்றோ? மராமரங்களேழனைத் துளைத்தற்கு ஏவிய ஒரு வாளி, அம்மராமரங்கள் ஏழனையுந் துளைத்துச் சென்றதல்லாமலுங் கீழ் ஏழ் உலகங்களையுந் துளைத்துப் போய்ப், பின்னர்த் துளைத்துச்செல்லுதற்கு ஏதும் இல்லாமையின் திரும்பி இராமனிடமே வந்து சேர்ந்ததென்பது உலகிலுள்ள புளுகுகட்கெல்லாம் முதற்பெரும்புளுகாய் முன்நிற்கின்றது. மேலே வன்பரணர் பாடிய செய்யுளில் ஓரிமன்னன் ஏவியவாளி, யானை புலி மான் உடும்பு முதலான உயிர்களின் ஊன் உடம்பைத் துளைத்துச்சென் றடங்கியதென்று சொல்லப்பட்டதே யல்லாமல், மரத்தை மலையை நிலத்தைத் துளைத்துச்சென்றதெனச் சொல்லப்பட்டதில்லை. ஏனெனில், இரும்பிற் செய்த கூர்ங்கணை விலங்குகளைக் கொல்லுதற்பொருட்டும், மக்களைக் கொல்லுதற் பொருட்டும் அக்காலத்திற் செய்யப்பட்டனவேயல்லாமல், மரங்களை மலையை நிலத்தைத் துளைத்தற்காகச் செய்யப்பட்டன அல்ல. ஆதலால், அவை மெல்லிய தசையுள்ள யானை புலி மான் முதலான உயிர்களின் உடம்பைத் துளைத்துச்சென்றன வென்பதுதான் பொருத்தமாகுமே யல்லாமல், அவை மரத்தை மலையை நிலத்தைத் துளைத்துச்சென்றன வெனக் கூறுதல் ஒருசிறிதும் பொருத்தமுடைய தாகாது; பொருத்தமுடைத் தாகாமையின் அக்கூற்று உண்மையுடைத் தாகலுமில்லை. இல்லையாகவே, இராமன் மராமரங்கள் ஏழனை ஒரு கணையாற் றுளைத்துவிட்டனனென்பது, பார்ப்பனர் இராமனது திறலை மிகுதிப்படுத்திக் காட்டுதற்குக் கட்டிவிட்ட ஒரு பொய்க்கதையேயாம். வான்மீகி இராமாயணத்திற் கட்டிவிடப்பட்ட இப்பொய்க் கதையினை உண்மையென நம்பிக் கம்பருந் தமிழில் இதனை எடுத்துப்பாடியது, பண்டைத்தமிழாசிரியரது மெய்வழக்கிலேயே பழகினார்க்கு உவர்ப்பினையும் வருத்தத்தினையுந் தாராதொழியுமோ?

இவ்வாறு கம்பர் நடவாத பொய்க்கதையாகிய இராமாயணத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துச் செய்தமையால், வடமொழிப் பொய்வழக்கிற் பழகிவிட்ட அவராதுநா, அதன்கண் இலக்கியச்சுவை தோன்றக்கூறவேண்டும் இடங்களிலும்பொய்யாவனவே புனைந்துகூறி இழுக்கினார். இங்ஙனமே, கம்பர்க்குப் பின்வந்த தமிழ்ப்புலவர்களெல்லாரும், பொதுமக்களை ஏமாற்றுதற்பொருட்டுப் பார்ப்பனருங் கோயிற் குருக்கண்

மாரும் வடமொழியில் வரைந்துவைத்த பொய்யான புராணங்களையுந் தலபுராணங்களையுமே பெரும்பாலுந் தமிழில் மொழிபெயர்த்துவைத்துப் பண்டைத்தண்டமிழ் மெய்வழக்கினை அடியோடழித்துவிட்டார். இப்பிற்கால மொழிபெயர்ப்பு நூல்களிலும் ஓரோவிடங்களில் இலக்கியச்சுவை காணப்படுமேனும், முதலிலிருந்து முடிவுவரையில் அவற்றின்கட் பொய்யானவே தொடுக்கப்பட்டிருத்தலால், அவற்றின் பயிற்சி மக்கட்கு மெய்யுணர்வினையும் மெய்யறிவுவிளக்கத்தினையுந் தராது.

அற்றேல், ஆங்கிலம் முதலான இஞ்ஞான்றை நாகரிக மொழிகளிற் பொய்யாகப்புனைந்த கட்டுக்கதைகளுங், கட்டுக்கதைகண்மேற் பாடப்பட்ட செய்யுள் நூல்களுஞ் சாலப் பெருகிவருதலும், அவற்றின் பயிற்சியைச் சிறந்த அறிவுடையாரும் பாராட்டிப் பேசுதலும் என்னையெனின்; அப்பிறமொழிக் கட்டுக்கதைகளை ஆக்கிய புலவர்கள் அவற்றைக் கட்டுக்கதைகளென்றே கூறுதலொடு, அவற்றைப் பயில்வாரும் அவைபொய்யெனவே உணர்ந்து அவையிற்றை அயர்வுதீர்ந்து இன்புறுதற் கருவியாகவே கைக்கொண்டு பயில்கின்றனர். ஆகலான் அந்நூல்களைப் பயிறலிற் றீங்கேதும் விளைவதில்லை. மற்றுப், பிற்காலத்துத் தமிழ்ப்புலவர்களோ வடமொழிக் கட்டுக்கதைகளை ஆராய்ந்து அவற்றுட் பொய்யாவன இவை மெய்யாவன இவையென்று தெளியும் பகுத்தறிவில்லாதவர்களாய்ப், பொய்யை மெய்யாக நம்பித் தாம் அறிவுமழுங்குவதோடு, அப்பொய்யை மெய்யாகப் பிறரும் நம்புமாறு காட்டி அவரதறிவையும் மழுக்குவதால், இவரால் தமிழ்க்குந் தமிழ் மக்கட்கும் உண்டாங் கேடு அந்தோ! பெரிது! பெரிது!

அஃதொக்கும்; இடைக்காலத்துப் புலவர்கள் ஆக்கிய 'உதயணன் கதை,' 'சூளாமணி,' 'சிந்தாமணி' முதலியனவுங் கட்டுக்கதைகண்மேல் எழுந்த பொருட்டொடர் நூல்களே யாதலால், அவைதம்மை விழுமியவெனத் தமிழ் வல்லார் கொண்டாடுதல் என்னையெனின்; அங்ஙனம் அவற்றைக் கொண்டாடுதல் அவை கூறுங் கதைக்காகவன்று; அக்கதைகளை மெய்யென நம்புவார் ஈண்டு யாரும் இலர்; மற்று, அவைதம்மை ஆக்கிய புலவர்கள் அந்நூல்களில் இலக்கியச்சுவை முதிரத்தொடுக்குமிடங்களிலெல்லாந், தொல்லாசிரியர் சென்ற நெறியேசென்று, பெரும்பாலும் இயற்கைக்கும் மக்களொழுகலாற்றிற்கும் முரணாகாத முறையிலேயே வைத்து அவைதம்மைப் புனைந்துரைத்தலால், அதுபற்றி அவையிற்றை அவர் கொண்டாடி வருகின்றனரென்க.

இங்ஙனமே, வடமொழியின் கண்ணுங் கதைகண்மேற் கட்டப்பட்ட சில காவியங்களும் நாடகங்களும் நடவாத நிகழ்ச்சிகளை நடப்பனபோல் வைத்துரைப்பினும், இலக்கியச் சுவை மலியக் கிளக்கு மிடங்களிலெல்லாம் பெரும்பாலும் உலகவியற்கைக்கும் மக்களியற்கைக்கும் மலைவாகாத முறையில் வைத்தே அவைதம்மைப் புனைந்துசெல்லுதலால் அவையும் பாராட்டப் படுவனவாயிருக்கின்றன. அத்தகைய வட நூல்கள் வடமொழியிற் காளிதாசர் என்னும் பெரும்புலவர் இயற்றிய 'சாகுந்தலம்,' 'குமாரசப்பவம்,' முதலியனவும், பாரவி என்பார் இயற்றிய 'கிராதார்ச்சுநீயம்.' முதலியனவும் ஆம். இன்னோரன்ன வடமொழி நூல்களைப் பின்றைத் தமிழ்ப் புலவரெவருந் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வையாது, ஒருவகையினும் பாராட்டுதற் குரியவல்லாப் புராணங்களைமட்டும் அவர் கணக்கின்றிச் செய்துவைத்தது மிகவும் வருந்தற்பாலதேயாம்.

இன்னும், வடமொழியிற் பண்டைத்தமிழாசிரியர் ஆக்கி வைத்த பழைய உபநிடதங்கள், சாங்கியம், யோகம், நையாயிகம், வைசேடிகம், வேதாந்தம் முதலான அறிவுநூல்களையும் பின்றைத் தமிழ்ப்புலவர் எவருந் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வையாததும் பெரியதொரு குறைபாடேயாம். இனியேனும், நம்செந்தமிழ்ப்புலவர்கள் பண்டை நந்தமிழாசிரியர் காட்டிய மெய்ந்நெறியே கடைப்பிடித்துத், தனித்தமிழில் மெய்யறிவு நூல்கள் மெய்யுணர்வு நூல்கள் இயற்றித் தமிழைவளம்படுத்து, நந்தமிழ்மக்களைச்சிறந்த துறைகளெல்லாவற்றிலும் முன்னேற்றி நலம்பெருக்குவாராக!

முற்றும்

ஓம்.

210479

[illegible] சுவாமி வேதாசலம் என்னும்
ஆசிரியர் மறைமலையடிகளால்

இயற்றப்பட்ட தனித் செந்தமிழ் நூல்கள் ரூ-அ

மக்கள் நூறு ஆண்டு உயிர்வாழ்தல் எப்படி ? 516 பக்கம் 5

சாகுந்தலநாடகம்(2-ஆம்பதிப்பு) ஆராய்ச்சி,விளக்கவுரைக் குறிப்புகளுடன், 404 பக்கம், கலிக்கா 4

சைவசித்தாந்த ஞானபோதம் (கூ-ஆம் பதிப்பு) முதற் பாகம், 320 பக்கம், கலிக்கா 3

தொலைவிலுணர்தல், முதுகுகலிக்கா 216 பக்கம் 3

கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள் (2-ஆம்பதிப்பு), 308 பக்கம் 3

சாகுந்தலநாடகமும் உரையும் மட்டும், 220 பக்கம் 2

அறிவுரைக்கொத்து (2-ஆம் பதிப்பு), 216 பக்கம் 2

சாகுந்தலநாடக ஆராய்ச்சிமட்டும், 184 பக்கம் 2

பழந்தமிழ்க்கொள்கையே சைவசமயம், 160 பக்கம் 1

சிந்தனைக்கட்டுரைகள் (2-ஆம் பதிப்பு), 130 பக்கம் 1

முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவோர், 150-பக்கம் 1

சிறுவர்க்கான செந்தமிழ், முதுகுகலிக்கா 138 பக்கம் 1

பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை (3-ஆம் பதி), 142 பக் 1

முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை (4-ஆம் பதி.), 110 பக்கம் 1

சாதிவேற்றுமையும்போலிச்சைவரும் (2-ஆம்பதி.),108பக் 1

வேளாளர் நாகரிகம் (2-ஆம் பதிப்பு), 104 பக்கம் 1

பொருந்தும்உணவும்பொருந்தாஉணவும் (2-ஆம்பதி),98ப 1

கடவுள்நிலைக்குமாறானகொள்கைகள் சைவமாகா,108பக் 1

சோமசுந்தரக்காஞ்சியாக்கம் (3 ஆம் பதிப்பு), 108 பக்கம் 1

அம்பலவாணர் திருக்கூத்தின் உண்மை, 64 பக்கம் 1

தமிழ்நாட்டவரும் மேல்நாட்டவரும், 32 பக்கம் 0

சைவசமயத்தின் நெருக்கடியான நிலை, 24 பக்கம் [illegible]

தென்புலத்தார் யார் ?. 24 பக்கம், 0

மாணிக்கவாசகர் மாட்சி, 16-பக்கம், 0

கடவுளுக்கு அருளுருவம் உண்டு 3 அ; பெண்ணே கடமை [illegible] சைவசமயப் பாதுகாப்பு 2அ; [illegible] தேக்கோவில் [illegible] பாடு 2அ; [illegible] தேவவழக்கு கடந்துஉயிர்ப்புலி [illegible] 2அ; [illegible] குறிப்புகள் 2 அ.

இப்போது நடைபெறும் ஞானசாகர, 18 [illegible] 12 இதழ்களுக்குக் [illegible] [illegible] வெளிநாட்டு [illegible] [illegible]